اوم

شري ست نام ساکي

گوال شلوڪاولي

رجيٽرڊ

ڇاپو ٽيون سن ۱۹۳۹ع سنبت ۱۹۹۶

قيمت ۰-۴-۰ چار آنا

ست شري ۱۰۸ برهم نيشٺي يوگيشور
سوامي گوال لعل صاحب پريم پرڪاشي

اوم

ارپڻ پتر

شري سوامي گوال لعل صاحب جن جو رچيل
هيءُ اموالڪ شلوڪن جو سنڌر پستڪ
سورگواسي ڀائي ڪشنمل جي
ڌرم پتنيءَ ڪشني ٻائيءَ
پنهنجي پتيءَ جي
پوتر يادگيريءَ ۾

۽

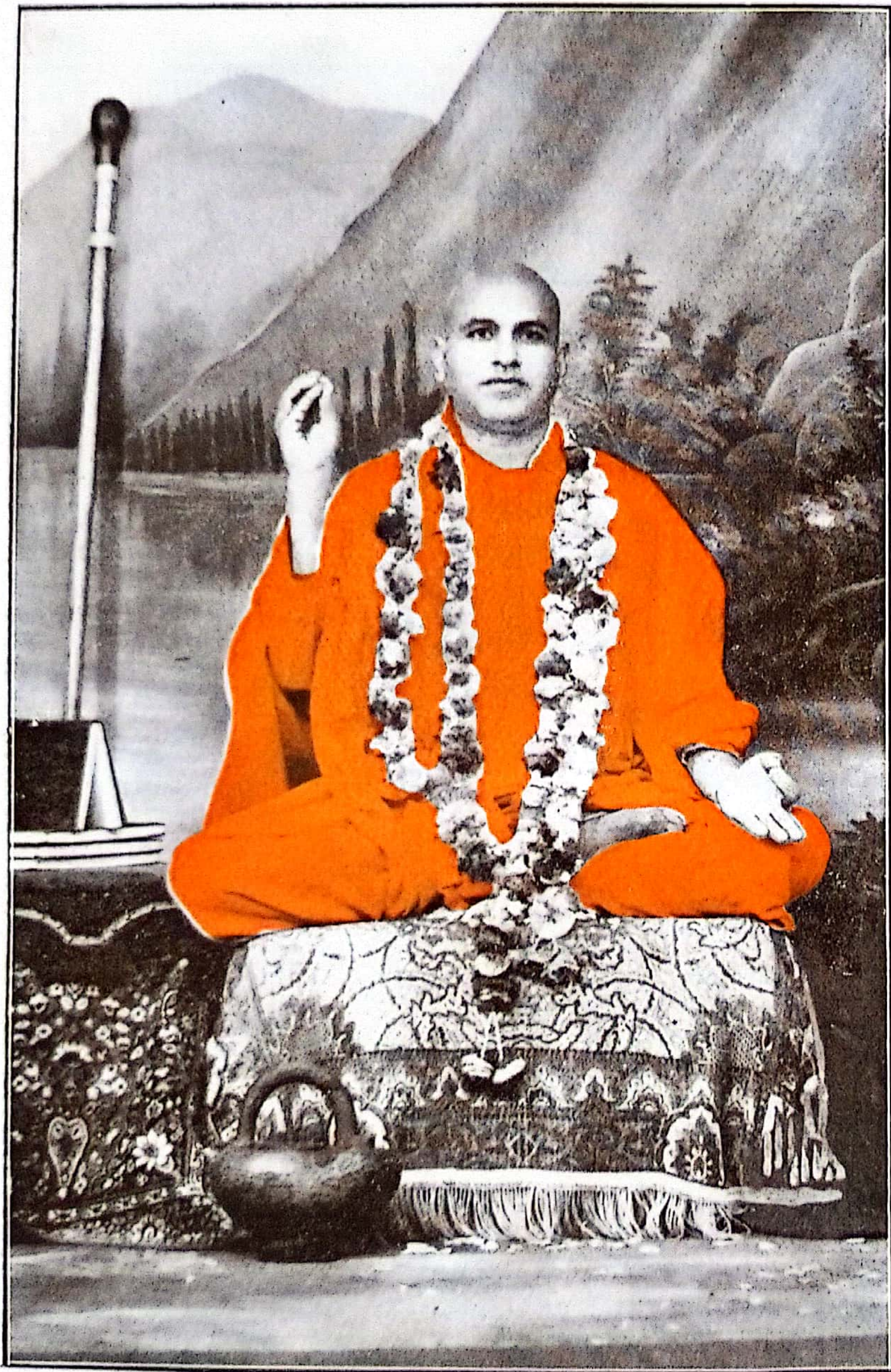
سورگواسي ڀائي
هاسيمل جي ڌرم پتنيءَ
رکمڻي ٻائيءَ پنهنجي پتيءَ
جي پوتر يادگيريءَ ۾ پنهنجي
خرچ سان ڀائرن ۽ ڀينرن جي
پريم سان پڙهڻ واسطي ڇپايائون.

شري پريم پرڪاش منڊلاچاريه

پوڄيه پاد سنت شري ١٠٠٨ برهمنشٽي
يوگيشور سوامي ٽيئونرام جي.

Universal Press, Karachi.

سنت شري ١٠٨ برهم نِشٺي يوگيراج
سوامي گوال لعل جي پربيم پرڪاشي.

Universal Press, Karachi.

ٻـوهڪا

پياري ٻالڪو هن گوال شلوڪاولي جي پستڪ ۾
گيان ويراڳ ڀڳتي ۽ اوچي اوچي خيالات جا اٽڪل
٥١٠ ڪن شلوڪ سنڌي ٻوليءَ ۾ آهن جي شريمان
١٠٨ ستگرو مهراج سوامي ٽيئونرام صاحب پرم پرڪاشي
جي شش سوامي گوالالعل صاحب جن جي ويراڳ
جي موج ۾ جهنگل ۾ ٻر گهمندا هوا ۽ هي شلوڪ ٻر
ٺاهيندا هوا انهن عجيب شلوڪن کي ڏسي سنڌن
ڪيترا پريمي جوندا آيا ته ڳون اهي ويراڳ جي اوستا
وارا شلوڪ ڇپائجن جو پريمي جن پڙهي لاڀ پرائين
پر سوامي جن جهليندا آيا ته اجا پيهو آخرين هڪ پريميءَ
ڪراچي نواسيءَ تمام گهڻي پريم سان سوامي جن کي
وينتي ڪري ڇپائڻ جي آگيا ورتي هي گوال شلوڪاولي
جو پستڪ ڇپايو ڪجهه وقت گذرڻ بعد وري هي پستڪ
کپي ويا جو هڪ پريمي حيدرآباد نواسي آگيا ورتي پنهنجي
سرڳواسي نمت ٻي آورتي ڇپائي پرسڌ ڪيا آهن جنهن
کي پريمي جن پڙهي مانش جنم جو لاڀ پائيندا پيو
سوامي جن جي هن اوستا جا ٻيا ٻر گهڻا پستڪ ٺهيل
آهن جن جي لسٽ پڇاڙيءَ ۾ ڏنل آهي آشا آهي ته
هن پستڪ ۾ جهڙو ويراڳ پرم رکيل آهي تنهنڪي پريمي
جن پڙهي سچي ويراڳ کي پائي موکير جا ڀاڳي ٿي ستگرن

جي ڪرپا سان پورڻ پد کي پائي ڏکن جي نورتي ۽ سک
جي پراپتي ڪري مانش جنم جو ڦل پراپت ڪندا پيو مَن
وقت سوامي جن جي ۽ سوامي جن جي ستگرو مهراج
جن جي رهڻ جو مکيه استان ضلع نواب شاهه تعلقه شهداد پور
۾ ٽنڊي آدم جي ڏکڻ پاسي جهنگن ۾ بلڪل رمڻيڪ
استان برهم پرڪاشي آشرم جي نالي سان مشهور آهي
۽ ٻيو استان حيدرآباد سنڌ ڦليلي پوليس گهاٽ جي سامهون
برهم پرڪاشي آشرم نالي سان مشهور آهي، سوامي جن
جو رهڻ انهن ٻنهي استان ۾ گهڻو ٿيندو آهي.

ساڌو ايسر داس

ڪتاب ملڻ جا هنڌ

1. ٽنڊو آدم امراپور دربار برهم پرڪاش آشرم
2. حيدرآباد ڦليلي پوليس گهاٽ سامهون برهم پرڪاش آشرم
3. ڪراچي نيو بندر روڊ برهم پرڪاشي آشرم
4. سنڌ جي ٻين به مشهور پستڪالين وٽان ملي سگهندا

اوم شري ستنام ساکي

ست سروپ

سوامي گوال لعل صاحب

جن جو مختصر احوال

مگهر آکاڙ تاريخ ۱۳ سنبت ۱۹۹۴ تنت پورنماسي ويساس پوڄا جي ڏينهن شهر ڪنڊ وڌ تعلقو هالا نوان ضلع حيدرآباد سنڌ ۾ ست سروپ سوامي گوال لعل صاحب جن ڀڳت چيلارام آسنداس صاحب جن جي گهر ماتا ڪرشنا جي گرڀ مان جنم ڌارڻ ڪيو. سوامي جن جا پتا صاحب ۽ ڏاڏا صاحب پڻ هر ڀڳت هوا ۽ ست سنگ ڏانهن تمام گهڻو لاڙو هون. سندن ڏاڏا صاحب ڀڳت آسنداس جن جي واڻي پڻ گهڻي رچيل آهي. سندن پتا ايتري قدر ڀڳتيءَ ۾ مائل هوا، جو ڪوبہ ساڌ سنت ڏسندا هوا تہ اُنکي پنهنجي استان تي آڻي سندن چڱيءَ طرح سان سيوا ٽهل ڪندا هوا، سوامي جن جا وڏا ڀائي، ڀڳت ويرسيرام ۽ ڀڳت ٽهلورام جن بہ هر ڀڳت هوا ۽ ٽيون نمبر ست سروپ سوامي ٽيڏونرام صاحب جن جي ساکيات شو شروپ پورن برهم گياني مهاتما آهن، جي رات ڏينهن پرڀن ڪيرتن جو ديپاڻ لڳائيندا آهن، چوٿون نمبر شري سوامي گوال لعل صاحب جن، جي ٻاڻ اوستا کان ئي هوند پڻي نماڻن سڀاون وارا هوندا هوا. جن جي جيون چرتر مان معلوم ٿي سگهندو. ۵ ورهين جي عمر ۾

(لکين جتن ڏرندا ري آگ، عشق دي انهين جهل ڏيندي) اهو شبد لڳڻ مڪتاولي ۾ ڪوهياري سر ۾ چاڙهيل آهي. آخر ٻنهين جي سنڀال تي ٻه سڏڻ، جت ڄ لڳندو هو، رات جو روز گهر ايندا هوا. جڏهن ستگرو مهراج سوامي ٽيئون رام صاحب جن روز لڳڻ ڪندا هوا، تڏهن اُنهن سان گڏ جي سوامي جن ٻه ڀڄن ڪندا هوا، ڪڏهن ڪڏهن ٽئون لڳڻ ناهي ايندا هوا ته ستگرو مهراج سوامي ٽيئون رام صاحب جن کين زور سان چوندا هئا ته جئو. ١٦ ورهين جي اوسٿا ۾ ست سروپ سوامي ٽيئون رام صاحب جن کان نام جو اُپديش وٺي آتم لاڀ حاصل ڪيائون. تنهن ڪانپوءِ ستگرو مهراج سوامي ٽيئون رام صاحب جن کي جتي جتي پريمي وٺي ويندا هوا اُتي ساڻن گڏ ويندا هوا ڪڏهن ڪڏهن مهل پور پوندو هون ته اڪيلا هليا ويندا هوا. مهيندو ٻه رتن ڪري موتي ايندا هوا. اهڙيءَ طرح چار سال رتن ڪيائون ۽ جن جاين تي وڃي يوگ ابهياس ڪيائون، اُتوا گيان اُپديش ڏنائون سي وارتائون تمام گهڻيون آهن، جي جنم ساکيءَ ۾ جڳيءَ طرح چاڙهيون ويند يون.

شيوا ۾

ايسرداس سوامي گوال لعل صاحب

پريم پرڪاشي

اوم

اوم شري ستنام ساکي

شري
گوال شلوڪاولي سنڌي

١- ٻهرين ڪريان ٻاربهر - وندن وارئون وار
جنهنجي شڪتيءَ مان ٿيو - جڳ سنڌو جنسا
نپ جيڏان نرليپ سو - نرگڻ نراڪار
روپ رنگ ۽ تي رهت ٿي - رچيو جڳ وستا
سدا سوچ سورج جيئن - نرمل نرهنڪار
روز رسائي سڀ کي - ٿو ڏيئن جو داتار
ڪوري موجي ڀيل تريا - وٺي تنهنجو آڌار
شرتين سمرتين نت ڪيو - ايهو آهر اچار
رهي اڻيت الڪر سو - پاڻهو پروردگار
رشي مني نيت نيت - ڳائين اپرم پار
ڪٿون ڪٿهن آئن پرميءَ - پاتو ڏب ديدار
وار وار پلهار - وڃان گوالا تنهن گوبند تان
٢- ڪريان وندنا ٿو پڌر - ستگر تيڏون رام
پن ڪرمن ڪرپا ڪري - جن ڏني آتم ڄام
ڪٽيا وڪار ڪليش پڻ - ڏنا گڻ آرام
گوالا پورن ڪام - پهچايو ٿن پل ۾

٣ـ ڪرهان وندن گرديو ڪي - نسدن وارئون وار
جهن جاڙمي نام جهاز ۾ - هل ۾ ڪيو پار
گوالا ڏنو گيان نج - سنسا ڀرم نوار
ڏنا چارج چار - ڪتي پنج ست شش جا

٤ـ ستگر ديهن ديال - ڪتي ٻنڌ نرٻنڌ ڪيو
شرڌا سڪ سمجهه ڏئي - ڪٽيو جم جو جال
ڪرم اُپاسنا گيان ســـان - ڪيو نت نهال
گوالا چاڙهي پال - ڪيو لعل خيال سان

٥ـ ستگر شاهن شاهه - ڪٽي ديا ديئن تي
سڀن ٻٽن سان شش ڪي - ڏسي رام جي راهه
گوالا گاهه بي گاهه - ملايو موهن سان

٦ـ ڪرتارت ڪيو - ستگر پوري شش ڪي
سڀ تنهن جي من مان - ڀولو ڀرم ويو
جاڙمي ٻوڏ ٻيڙيءَ ۾ - هل ۾ پار نيو
جڳان جڳ جييو - سو گوالا پائي گيان ڪي

٧ـ ڏني سار سچي - ستگر پوري شش ڪي
ويٺي تنهن جي من مان - سهجي سمجهه ڪچي
پل پل پورن پرڀو ۾ - تيو لعل پچي
رهيو نت رچي - گوالا گيان وگيان ۾

٨ـ ستگر سار ڏني - شش کي سڀن ٻٽن سان
ڪن ۾ ڪيو مڪت تنهن - ٻنڌن سڀ ڇني
رڱهه رڱهه رنگهه هني - گوالا گيان وگيان ۾

٩ـ ايشور ڪان اُڪار - گهٽو گر ڪيو شش جو
ايشور ڪرهن قل ڏنو - گر ڪتي ڪيو نرڌار
ايشور اوديا ۾ ودو - گر ڏنو گيان اپار
گوالا مڪت پنڌار - گر ڪواي ڏنو شش کي

١٠- جنهن جي جهليو ٻاڏ - ستگر مڙد ملاح جو
جڙهي ٻوڏ ٻيڙي ۾ - تنهن کيٻو جتن وکاد
وجائو وجود ۾ - اکنڊ انحد ناد
ٻائي سڪر سروپ جو - مٺيو واد وواد
سداءِ پرشاد - سو گوالا ڪائي گيان جو

١١- جنهن جي ٻانهن جهلي - ستگر شاهن شاهه جي
تنهن تي ڪنهن ويري جي - ڪڏهن نه چوٽ جلي
ٻائي پد پورن سو - بيحد ٿيو ته ٻلي
ٻائي گيان گلي - گوالا مليو گوبند سان

١٢- جنهن جي ٻانڊ جهليو - ستگر شاهن شاهه جو
تنهن جي سڀ پوڳن ڪان - پنهنجو پاڻ پليو
ڪڏهن نه وشيه وڪار جي - چوٽ مڌجهه چليو
پنهنجو پاڻ مليو - رهي گوالا نت گوبند سان

١٣- جنهن جي ٻچي ڏس - ورتي راهه رام جي
ڇڏي خيال خلق جو تنهن ڪيو گگن ۾ گس
رهيو انن ڏيان ۾ - ڪتي جس آپجس
گوالا انيو رس - پي مليو موهن سان

١٤- جنهن ستگر صاحب تان - ڪيو تن من گهول
تنهن جن ماڻيو هر رنگ - ٻائي رتن امول
من چنچل نشچل ڪيو - ٻائي پد اڏول
گوالا پرم پول - ڪتي مليو مرار سان

١٥- نشچو جنهن رکيو - ستگرن جي شبد ۾
انيو ٻاغ اکنڊ جو - تنهن امر ڦل چکيو
سرگڻ ۾ سرتي رکي - نرگڻ نام لکيو
مرڪي مڌهن مڪيو - گوالا گهه گيان سان

١٦- ويڌو اوت وٺي - جو ستگر دين ديال جي

تنهين آگم ديش لاءِ - ڪئي سڀ تيات ڪنءِ
جت قت ٽڪري اوڪ جي - سيٺي سر سنءِ
چڙي مار مٿي - گوالا گر ڪيو ٻاڙ ڪي

١٧ - سمجهه بربر برتيت - جنهن کي ڏني ستگروءِ
تنهن ماري ويري مات ڪري - ڪئي جگهه مان جيت
سدا رهي ڏيان ۾ - ڳائي نرهؤ گيت
س ڏن رهي آنيت - گوالا گذاري جگهه ۾

١٨ - جنهن کي مڪ ويسام - ڏنو سچي ستگروءِ
ماري ويري مات ڪيا - سوجهيو تنهين ساهه
آنتر مڪ آلتي ڏنو - مٽايو جت چاهه
سدا بيپرواهه - گوالا گذاري جگهه ۾

١٩ - ستگر شيخ ٻري - هنئين برهم گيان جي
ڏسي ڏورئون سي ٻگا - موهه آد مات ڪري
آشا ترشنا جنتا - ويئون ڀڄي ٻري
گوالا نت نري - سو ٻائي ٻورن ٻڌ ڪي

٢٠ - آدي آکير آڪر - گروءِ سمجهايو سڻن سان
جنهن لاءِ ڍونڍير سيٺي - ديس پرديس بن ٽنهه
ستگر ڏيکاريو سمجهه سان - اُهو ديس امر
ٻائي سچ سمر - گوالا گم ٿيو گيان ۾

٢١ - ارت سان اورين - آنٽي پهر اوڏوتِ ٿا
سنهو تلهو مڪ سان - رنڊائي روڙين
تڏهن جو ست صراف جي - ترازيءَ تورين
سارين وشو گهورين - تب گوالا برابر نه تئي

٢٢ - اورين ساڙ آرت - آنٽي پهر اوڏوتِ ٿا
چورين جرخو چاهه سان - ڪيڏي من مرت
مڪ سمجهه ويساهه سان - ڪتن ري ڪپت

ڪجهي ماڻڪن مٽ - لب گوالا برابر نه ٿئي

٢٣- صورت منجهه مورت - ڏٺي جن جاڳي
اٺئي پهر اُنهن کي - لڌو اکنڊ لاڳي
پائي پد پورن کي - ٿيا سي وڏڀاڳي
گوالا سهاڳي - سدا رهن سنسار ۾

٢٤- صورت سوجهي جن - ڏٺي مورت محبوب جي
سي سدا مست مخمور ۾ - اٺئي پهر وتن
اچرج عجيبن جو - سي نئون نت ڏسن
پل پل پيءُ پسن - گوالا گم ٿي گيان ۾

٢٥- پاڻ پنهنجي پاڻ مان - ڪڍي جن ڇڏيو
وڃي اگم ديس ۾ - تن انيو گهر اڏيو
ڪام ڪروڌ اهنڪار کي - ترت تن ٽڙيو
گڏ گڏ ٿي گڏيو - گوالا من محبوب سان

٢٦- ڇڏهن هي ٿيو گم - تڏهن هو پاڻيهين ٿيو پڌرو
جب جهان جي ديس ۾ - پهچي ڪون اُڌم
گيان ڌيان سڀ گم ٿيا - لکيو نور چشم
گوالا اگم نگم - سڀيئي نورئي نور ٿيو

٢٧- پاڻ پنهنجي پاڻ مان - جنهن گم ڪيو
پيڙو تنهن پاڻهپ سان - پل ۾ پار پيو
وڃي اگم ديس ۾ - واسي سو ٿيو
گوالا پريم پيو - رهي گم گيان ۾

٢٨- جيڏري مري جي جيئا - تنهين ماڻيو ماڳ
سنهه شڌ سروپ جو - ڪنهن پاتو سڌ سهاڳ
گوالا گم ٿي گيان ۾ - نس ڏن رهي سجاڳ
وويڪ پوڳ ويراڳ - سدا پائي سر ٿيو

٢٩- جڏهين پڌهڻجو ڀاڻ - ڪيو گم گيان ۾
تڏهين ڀرهم اگن ۾ - جلايو سڀ ڇاڻ
مليو شڌ سروپ سان - ڀاڻو پد نرباڻ
سدا ٿيو سنچارڻ - گوالا گگن منڊل ۾

٣٠- ڀاڻ پڌهڻجي ڀاڻ ۾ - جڏهين گم ڪيو
اگم اگوچر اگاڌ جو - ڀڻو تڏهين ٿيو
گوالا گم ٿي گگن ۾ - جيڏري موري جيڏو
لعان لعل ٿيو - مليو شڌ سروپ سان

٣١- جڏهن گم ٿيو ڀاڻ - تڏهن ڀاڻ ئي ڀاڻ ٿيو
ٻولي ٻڌي درشٽي ڏري - ساکي ڀاڻ سنچارڻ
آستاور جهنگم سرشٽيءَ ۾ - رهي سوکيم ساڻ
ناناٻن نرباڻ گوالا ڀاڻ ئي ڀاڻ ٿيو

٣٢- ويو وجود ڏون وسري - جڏهي پڌهڻجو ڀاڻ
سي رهن گم و گيان ۾ - وسائي نرهو ڀاڻ
ڀائي پد نرباڻ - گوالا ڪيلن گيان ۾

٣٣- جڏهي سوجهيو من - تہ آهي ڪهڙي وست ڇا
جڏهن ٽيڏي لوڪ ڀٽڪايا - ڏٺي مل وکيب آورن
وراو ڪو واقف ٿيو - ڪڏي سڀ مڻن
ساکيات ڪار درشن - سو گوالا ڀائي گڊ گڊ ٿيو

٣٤- درد ڪيو ديرو - اچي اندر انيڏي
جلايو جڙ ٻي جوش جي - جيڏيون تڏهن جيرو
پڌي آواز انحد جو - ٿيو مست من ميرو
ڪوت جڏم ڦيرو - گوالا ڀل ۾ گم ٿيو

٣٥- تبي ڏيڏي ڀاڻ ۾ - ڏنم ساکي سم
ڪٿي خوشيءَ ۾ خوش حال - ڪٿي گهٽتيءَ گهٽي غم
ڪٿي شيواڌاري ٿهيو - ڪٿي ڀاڻ هٽي ٿو دم

ڪٿي اُتپت ڪري اسٿت ڪري - لَئه ڪري اُپجي ڄم
ڪٿي سچ ڳالهائي سچيار - ڪٿي ڪوڙ ٻڌي ڀرم
ڪٿي جيو سڏائي جڳ ۾ - ڪٿي هوءِ مرد جٽي هم
ڪٿي جيو ايشور پرڪرتي - ڪٿي جوءِ ايڪ برهم
گوالا خود خصم - هر جاءِ ڏٺم هڪڙو

٣٦- جوڳي رکي جڳت - ٻاڻ ٻڌڻ جو تون ڦول
ڪيڏي وهم دليل سڀ - رئي ٻيائيءَ ٻول
استول سوکيم ڪارڻ ڇڏي - ٻري ڳجهه تون ڳول
گوالا خيال تون ڪول - ملي من موهن سان

٣٧- جوڳي رکي جڳت تون - ٻڌڻ جو ٻاڻ سڃاڻ
مون تون آءٌ اسين ڪري - ٿر ڄاڻائج ڄاڻ
وسائي نرڳڻ ٻاڻ - گوالا گم ٿي گيان ۾

٣٨- جوڳي رکي جڳت - ٻاڻ ٻڌڻ جو تون ڏس
جاڳرت سوپن سشوپت - ڇڏي ٻرين تون ٻس
وشو تيجس پراگيه - سڀ ڄاڻج ڪلپت وس
ساکي ٿي دن نس - گوالا گم رهه گيان ۾

٣٩- اندر ٻوائي ٻول - ٻاهر ٻاڻ ۾ ٻٽڪو
وٺي گيان گروءَ کان - تيئي ٻڙدا ڪول
ويهي منجهه وجود جي - ٻاڻ ٻڌڻ جو تون ڦول
ڳجهان ڳجهه تون ڳول - گوالا آگم گهر ڪي

٤٠- موتڻ مٺو ٻوئتي - آهي ٻن ٻرڻوءَ ديدار
وٺي گيان گروءَ کان - ٿڌڻ جي ڪر سنڀار
ٻائي جهاتي ٻاڻ ۾ - ڪر ٻل ٻل ٻريم پڪار
اکنڊ امرت ڌار - ٻي گوالا گم ٿي گگن ۾

٤١- ٻي ٻريم پيالو - گم ٿي انڀو گيان ۾
ڪيڏي ڪپڙيا اندر مان - رهه اهڙا اُجالو

چاڙهي نشو نيڻهن جو - ٿيءِ موجود متوالو
سدا سکالو - ٿي گوالا گم رهه پاڻ ۾
٤٢- اوکو پنڌ عشق جو - تون سگهين سڌ نه ڪر
چڙهي سنگ سنسار جا - پير پڌر تون ڌر
ٽپي ڏينگهي پاڻ ۾ - ڳولي لهه تون هر
نه ڌر نڪري ٿيءِ پاهر - اڄاڻ نه لاهوتين کي
٤٣- متان سڌ ڪري - ڪوئي عشق اهنج جي
لاهڻ لاڳاپا لوڪ جا - آهي پنڌ پري
سانگو چڙهي جو ساهه جو - اڏيءِ سر ڌري
گوالا گم ٿي پاڻ ۾ - محبت منجهه مري
سوئي اجر جري - پلڪ ۾ پورن ٿي
٤٤- اجان پنڌ پري - سمجهه اکنڊ الکھ جو
عاشق سڏائڻ سؤکو - پر ڪو قائم قدم ڌري
مون تون ڪڏهين من مان - جيڏري جڳهه مري
ڳجهان ڳجهه ڳري - گوالا گهجهه اسرار ۾
٤٥- جتي پکيءِ نه پير - نه ڪو وائو وطن ۾
نه جر جهنگ مانگر منجهه ڪيو - نڪو ٻگهڙ شير
نڪو عالم علم اُتي - نڪو واهرو وير
نڪو شمش قمر هير - اُتي گوالا عاشق گم ٿيا
٤٦- نڪو هان نه هون - نڪو سج نه چنڊ ڪي
نڪو آڪاش نه پرٿوي - نڪا عالم جون
اُتي توهين تون - سڀئي گوالا سختنه سار جي
٤٧- اکهه آڪاڻي - تو ستايان سڀ ڪڏهن کي
نڪو آڪاس وايو اگن ڪا - نڪو پرٿوي پاڻي
اُتي محد حدن ملي - موج چڱي ماڻي
بيحد جي ٻاڻي - گوالا ٻولي گم ٿيا

۴۸- جڏي ورتي شرن - سڌتن سنت پرشن جي
موٽي مايا موهه ۾ - سي ڪڏهين ڪين مرن
رکي نشچو پورن نت - پل ۾ پارٿن
ڳجهان ڳجهه ڳرن - گوالا گر جي شبد ۾

۴۹- جيڪو اچي شرن - تنهن کي ڏين ترڪٽ
ناسوت ملڪوت جبروتِ - ڏين لاهوت حقيقت
باهوت هاهوت بيچئون ۾ - ملائي معرفت
بيحد ٻها برڪت - گوالا ڏين غلام کي

۵۰- ڏرجي تيءَ ٿون ڦوڪ - ته تئي رهاڻ رام سان
پوءِ شيل سنتوش پريم - اچي مارينڌا جهوڪ
ايندا پرين پرڏيهه کان - گوالا ستي لوڪ
ڏيندا ٽڪا روڪ - حاضر ڳٽي هٿ ۾

۵۱- جوڳي ٿين ته جڳت رکه - ٻنا جڳت نه جوڳه
آنند وٽ پرم آنند جو - پيو سڀ جاڻي ڦوڳه
پريم رس پي تريپت ٿاءِ - پيو رس جاڻي روڳه
گوالا جڻي جوڳه - سدا لکه الکه کي

۵۲- پريمي سڏائڻ پرهوءَ جو - آهي اوکو پنڌ
هڪ پاڻ وڃائڻ پنڌ جو - پيو ڪوري ڏيڻ ڪنڌ
ٿيون جنيون سهڻ جڳ جون - جو ٿون مرڪي پيڙ مڪ
پنجون رهڻ سور ۾ - ڇهون ساڙي جڏڻ سڌ
ستون مري جيئرو ٿيڻ - الون سڀ کي ڏيڻ سگڌ
خالي نه ڏسڻ هڪ مڪ - گوالا سواءِ گرو جي

۵۳- جي پائين پرين ملان - ته وٽ روحاني رند
جيئري مري جڳ ۾ - ڪڍهن سان ڏي نه ڏند
پوءِ ٿر رهه ٿن من سان - ڪڍي پيو سڀ ڦند
پائي پرمانند - گوالا گر رهه گيان ۾

٥٤- عاشق جي الله جا - رهن ذڪر ۾ فاني
رهن ٻرهن جي ڳجهه ۾ - مڌو مستاني
سو ڳجهه سلن نه ڪڍهن ڪي - ظاهر زباني
سر ڏي ڏسن سڀ ۾ - مرحاء حقاني
پورن جاٽي ٻيءَ ڪي - رهن سڀ سان سماني
ڪروڙ وار سٽگر تان - سي ٿين قرباني
گوالا نيشاني - اها عاشقن جي

٥٥- هٺي لباڙون لکر - عاشق سڏائن ڪيترا
ٻڌا عشق اپيد جي - جو نا مارن جڪر
پڌگر ري نا سر ڏئي - ٽوڙي ڪٽڙي ڪري ٻڪ
ٻڌا رهٺيءَ رکر آهي - گوالا ملڻ مڌهن کي

٥٦- وڏو مڙد ٻچي - ڪوئي سو ڪيم اهنڪار ڪان
جو ٻڌهڻجو ٻاڻ گم ڪري - آتم گهر اچي
گهر جي ٻل پڌيءَ جو - ٻي ڪانهي جاءِ ڪچي
راتون ڏينهن رجي - جو گوالا برهم گيان ۾

٥٧- اٺي پهر شرق - جو رهي برهم گيان ۾
نس ڏن رهي هوشيار سو - فاني ڪري فرق
سو ڏي هن شرير کي - ڪيڏي آتم تت عرق
تڏهن جي مهما جو ورق - آهي گوالا پر گهٽ لوڪ ۾

٥٨- ٻاڻ وڃائڻ پڌهڻجو - آهي اوکي بات
ڪوئي سڄان سورمو - لاهي من جي ڀرانت
همٿ اوست جٿي هرڪو - گوالا لوين لات
وڏو ڪو اثبات - ڪري همٿ مڌ کي

٥٩- ڪڌڻ ۽ ڪترڻ جو - آهي ڪم عاشقن
اٺي پهر ارت سان - اورڻ اوڏو تن
واشدا وڏائي ٻاڻ وٽ - ڪڏھ ڪين رکن

سدا شانت رهن - گوالا ٻڌهڻ جي ٻاڻ ۾

٦٠- سدائي سک وارن کي - آهي صبر شانت
ميکي محبت جي هٽي - من جي ڀڳايون ڀرانت
رهيا انهيو سکر ۾ - ڀائي اکنڊ ايڪانت
ڇپي نه تن جي ڪرانت - گوالا ڏرن آڪاش ۾

٦١- سک وارن سودو - ڀرجهي ورتو پريم جو
جو ٿي جنگ جهد سان - تن جيتيو من بودو
گوالا ٿي دردو - ڪيو پريم وڪار کي

٦٢- سوراکي سمجهن - بات اگم گهر جي
وڃائي وجود کي - ٻاڻ ڪيو گم جن
ڏٺي نه سوجهي ساهه کي - انيٺي ٻهر انهن
رتا رنگ رهن - گوالا سدائي گيان ۾

٦٣- سوجهي جن پيٺي - انيو آتم گهر جي
تن کان واد وواد جي - وائي سڀ ويٺي
لهي اگم گهر کي - سمڪر ٿيا سيٺي
گوالا ميٺي تيٺي - سکي رهيا سروپ ۾

٦٤- سي ساڌو سڌ جن - جن پڙهيو اکر پريم جو
وڃائي وجود کي - پيائي ڏنائون پن
گجهي گالهه اندر جي - ڪڍهن سان ڪين سلن
سدا محبت من - گوالا رکن رام جي

٦٥- سچا ساڌو سمر - رکن سڀ سرشٽيءَ سان
سڀ کي پريم ٻاڻ ڏيٺي - ڀتائين ڀرم
بادل جيئن برکا ڪري - ڪن الٿي ٻهر آگم
شيل سنتوش ڏيرج ڏيئي - ڪيڏن ٿم دهم
ڦاڙي ڪاڏو جم - گوالا ٻهچايين ٻل ۾

٦٦- سودو صفائيءَ جو - ورتو ڪڍهن گرمک

ڪيڏي تاپ ڪليش تڏهن - مِٽيا درد دکہ
ڪوڙي ڪيڏي اندر مان - سڀ ھوڳن جي ٻکہ
سدا ماڻي سکہ - گوالا رھن گيان ۾

٦٧ـ سچن ساڌيون سر ڪڍيون - اصل ڪان آهين
جت ڦت ڦڪڙيءَ گلا گهانگهو - ٻوئي ڳل ٻائين
ڏسي سوري ڏکہ ڏا ڪڙا - موٽڻ نہ چاهين
گوالا نت ڪاهين - سورا مڙد سچہ ڏي

٦٧ـ سچہ کي سمجهي ڪوڙ - وينو اندو جيءَ ا گيان ڪان
ارت کي انرت سمجهي - رهيو هنيلو هوڙهہ
انڌي ٻهر اوديا ۾ - رهيو من مکہ موڙهہ
گوالا ٿي ابروڙ - رهيو ٻنيرو ٻيءَ ڪان

٦٩ـ سچہ سي سچاڻن - جن پاتو گيان گروءَ جو
آتم گيان اپيد مان - پيا چا چت چاڻن
چانگا چاڻن نہ چڊن کي - جن جو لاهو آهي لاڻن
گوالا اُجهاڻن - ناهي گم گيان جي

٧٠ـ سچہ ٻنيان پريکيا - اصل ڪان آهي
جئين سون ڪسوٽيءَ سان ملي - پوءِ ملهہ پائي
سچو موتي پاڪي - پاڻيهي سلائي
گوالا نت ڪاهي - تيئن سچو پرش سچہ ڏي

٧١ـ سچہ نہ جهپي ڪڏهن - توڙي ڪوڙ لائي سؤ ٻل
ڪڏهن نہ ڪچہ ٿئي - توڙي مڻ چڙهنس مل
روي جهپي نہ سگهي - توڙي ٻار چڙهن ٻادل
گوالا سچہ امل - ملهہ گهٽائي ڪين ڪي

٧٢ـ سچہ کي ڪوڙ جون - انڌا جيو جهان جا
ڏرم کي سمجهن پاپ - پاپ ڌرم کي ڪن
ارت کي انرت جاڻي - انرت ارت سمجهن

ڪڏهين نه سگهه لهن - سي گوالا لوڪ ٻراوڪ ۾

٧٣- اندر ملي ٻاڻ - ڪيو ٻسڙ هانءِ جو
ڪو جوي ٽڊيپ ڪو صندل - ڪو جهاڙو اڻ جاڻ
ڪو جوي مهري اڪري - جاڻائون اها جاڻ
گوالا سڄڻ سڃاڻ - سڄو سڃاڻو صاف ٿي

٧٤- اندر ڪل ڪيهي - انيو گيان اهار جي
سڃا سڃاڻن تنهن کي - جي نسنگر ٿيا نيهي
پيا ڏسي ٻنڊ ٻهاڙ جو - رهيا وچ ويهي
گوالا ويا ٻيهي - ڪي ڪي اگم گهر ۾

٧٥- ڪنهين جهليو نياءُ کي - ڪنهن ميمانسا ويشيشڪ
ڪنهن پاتا ٻجهلي سانکيه ٻن - ڪئي ويدانت چڪ
ڪي اڪالي آريه - ڪي سنسي منجهايا شڪ
سڀني مت متانترن جي - ياري لاتي جهڪ
گوالا ورلي هڪ - ڪنهن سار سڀني مان

٧٦- اهڙو ڪو آهي - جو ماري ٻاڻ متي ڪري
ريءُ دعوا دلال ٿي - سودو ٻن ٿاهي
ويريءُ کي آدر ڏيئي - پلو تنهن جاهي
گوالا نه گاهي - ٻاڻ جاڻائي ٻنهنجو

٧٧- اهڙو ورلو ڪو - جو ٻاڻ نه جاڻائي ٻنهنجو
پائي توهي شيل جي - ڪميان خالق جو
ماري هڻن مڻن من جي - شوُرو جهڄي سو
گوالا جيڏري مٺو - سو ڪروڙن ۾ هڪڙو

٧٨- اهڙو ڪو هريجن - جنهن ملايو ٻاڻ متيءُ سان
ملي ڪميا خاڪ سان - ڪيو من امن
پاڻو جنهن ٻريم سان - گر جو گيان انڄن
جاڻي سو گهرين - گوالا صورت گروءَ جي

٧٩- پرم ساڻ پڙهيو - جنهن اکر اهو آد جو
ويد شاستر جي واد ۾ - سو ڪنڌ ڪون اڙيو
هدسا ممتا ڀاو کي - ترت انهن اڇيو
چانب ساڻ چڙهيو - رهي گوالا گگن منڊل ۾

٨٠- سو ڏٺي ڪيو سڏي - جني پنهنجي ڀاڻ کي
ڀاتو پورن پد کي - تن راول وٽ رهي
ماري من مٺي ڪيو - تن آتم ڏن لڌي
واڄين ڪين وهي - سي گوالا مايا پوهر جي

٨١- جني پد ڀاتو - پرکي پنهنجي ڀاڻ مان
سدا سچرين سان - تن لڀايو لاتو
سڀني شد سروپ کي - سڀ ۾ سڃاتو
ڀولي نت ڀاتو - سو گوالا گم ڪري ڀاڻ کي

٨٢- پيتو پريمين - پيالو آد پريم جو
انيڪي پورا گم ٿي - سي لاوجود وڃن
جني تون مان ناٿهر ڪا - اُني آسڻ ڪن
گوالا گم رهن - سدا گر گيان ۾

٨٣- ملي ڪٿي مصلحت - پريمين پرجي ڀاڻ ۾
شريعت تريقت ترڪ ڪري - ڏٺون هو ڪو حقيقت
ملي شد سروپ سان - ماڻيائون معرفت
صدا جت صحبت - اُت گوالا گذاريائون گڏ جي

٨٤- پريمين پرجهي - پتو لڌو پار جو
پيا ڪٿين پڙهي پوٿيون - پيا مايا منجهه منجهي
ڪين ڀاتائون پڙهڻ مان - اندن عشق اُجهي
ڪنهن گرمکر پوجهه پڃهي - گوالا گم ٿي ڀاڻ ۾

٨٥- هت سمجهه سيانا سچ - هي ته دنيا ساٿ نه جاڻجي
جڏن سرشٽي سپني جي - تڏن ڪوڙو جاڻجي ڪچ

دنيا ڌن ڏوتيءَ لاءِ - تون در در ڀٽڪين ڇو
ملي محمد جهڙن سان - تون پيار ممتا ڇو
رانو ڏيکاءِ رچ - گوال گر جي گيان سان
٨٦ـ پکيڙيو ڇل - موڙکن جي موهڻ لاءِ
گو گرمکم بچيو گيان سان - رکي ڀڳتي ڀل
سدا گرجي شبد کان - ڀري نہ تنهنجي ڊگ ڀل
گوالا ٻڌ اچل - سو پائي رهيو ٻيءَ سان
٨٧ـ پيڙا ۽ پيڙجن - تا اندا جيو جڳان جا
اٿيڻي پهر اوديا ۾ - غافل غرق رهن
ڪي ورلا ڳالهہ ويڪ جي - سک سان شروع ڪن
رکي محبت من - سي گوالا پائين گيان کي
٨٨ـ اکر پت نند اکيڙ - جاڳي جب هرنام
ٻڌا پڇن ڀڳوان جي - جاڻ جوتو سڀ ڪام
ڪٽڻ ڪيلو ڏن ڏرتي - جاڻج جولو ڏام
وتي گيان گروءَ کان - ٻيءَ تون ٻريم ڄام
ته گوالا ڏسين ڏيل ۾ - اکنڊ اگم گام
چارئي ساڌن سڌ ڪري - لکج آتم رام
گيان ڏيان و گيان سان - پائج پورن ڌام
ماڻي سک بسرام - پرتو رهج ٻيءَ سان
٨٩ـ ستيمن سمجهيمي - ڪل نہ پيڻ ڪانڊ جي
اجل ايندءِ اوچتو - ڏيندءِ ڪل نہ ڪيهي
نالو نہ جپڻ نام جو - ڪوڙي منگهہ پيٺي
هيءِ اموالڪ ديهي - گوالا وڃائڻ غار ۾
٩٠ـ وقت جو ويو - سو موٽي ملي ڪين ڪي
غافل غفلت کي ڇڏ ي - پاءِ لالڻ لاءِ ليو
ريجهي رسن ۾ ٻندا - تنهنجو ڪهڙو حال ٿيو

ڳوالا ڳم ڪيو تو ھيرو جنم ھٿن سان
٩١- ٻڌءِ نہ ٻوڙا - ٻغل ڪال قهدار جو
ڳوالا مايا موھہ ۾ - ڪرين رانيون ڏينهن
سنگ، نہ هلي مايا پٺيءَ - ڇڏ ۽ ماري جھ جو
ڳاڙيندين ڳوڙها - ڇڏ ۽ سات نہ نيندين
٩٢- رکہ تون همت هيا - ڇڏي مايا موھہ کي
سنگہ نہ هلندءِ براد ر- پتر تيہ هيا
انت ويلي جي جتي - سي تنيشي رهيا
ڳوالا ڳم ڪيا ڪٿين اپول سواس ھٿن
٩٣- اٿي جڳيا سو جاڳہ - ڇڏي اوديا ننڊ کي
شروع ڪري مٺن ڪر - ڪري سرت سڄ
رکي نرت نام ۾ - ٻاءِ گروءَ جو سڀاڳہ
رڱہ رڱہ ۾ ڪر راڳہ - ڳوالا گرن جو ڏسيو
٩٤- اٿي جڳيا سو جيت - ڇڏي اوديا ننڊ کي
لائي اکنڊ لنو تون - ٻکي ٻاءِ پريت
مڪر ڪن نڪ نيتر ملاءِ - رکي روحاني ريت
سدا تي سرجيت - ڳوالا گڏ ھہ گروءَ سان
٩٥- اٿي جڳيا سو جوڳہ - ڪر تون رام ملاپ لاءِ
ڇڏي اوديا ننڊ کي - تڏهن ٿورا ٿوڳہ
جو جو سڪر وشين جو - سو سڀ جاڳيہ روڳ
نس دن رهي اروڳہ - ڳوالا گڏ ھہ گروءَ سان
٩٦- اٿي جڳيا سو جوڙ - سرت سنگر شبد سان
من پڌ جت نشچل ڪري - ساڻ ڪميا جي ڪوڙ
ڏهڻي اندريون وس ڪري - ساڻ مهمت موڙ
الٽي پڙهه اوڙ - ڳوالا آتم پد جي
٩٧- اٿي جڳيا سو جام - اي پوتون ٻري پريم جو

ڪيڏي سڌسا ڌرم سيپ - ساڌڪ رهه مدام
شيل سنتوش ڌيرج رکي - نرمل جپج نام
پائي آتم رام - گوالا گم ٿيءُ پاڻ ۾

٩٨- ڇڏي غفلت گهول - پائي جهاتي پاڻ ۾
تنهنجو تو وٽ پرڀو - پاڻ پنهنجو تون ڦول
گوش چشم لب بند ڪر - ڦورو پواڻ پول
اند ريون تاڙو ڪول - ته گوالا پائين گيان کي

٩٩- پنورا رکج ڌيءُ - جو جيڪ گهمي ڇڏ رن ۾
سڄو ڏينهن سڳند وٺي - ڪرين گلن مان ڏيءُ
سڄ اٿي سماءُ پوندءِ - اهي ويندءِ سڀ رءُ
گوالا ڇڏي موءُ - رهه ساءَ جي سڪ ۾

١٠٠- پنورا ڇڏ پٽڪو - هند هند هوڙا وڃڻ جو
هيءُ اٿئي واس وطن جو - چار گهڙيون چٽڪو
سڄ اٿي گل پوتبا - پوءِ ڪندي پٽڪو
گوالا ڇڏ ڪٽڪو - رهه ساءِ جي سڪ ۾

١٠١- پنورا پٽڪ ڇڏ - هند هند هوڙا وڃڻ جي
تيج وشين جي سڪ مان - ڪين ورندءِ هڏ
ڪري گم خيال کي - نيٺي ڪوتا هٽندءِ ڪڏ
من گلاب سان گڏ - ته گوالا پاءِ گيان کي

١٠٢- گگن اندر گلاب - وٽ سري تنهنجي سڳند
عطر عنبير مشڪ کان - آهي تنهن ۾ اڪند آنند
سنگهڻ سان سهڻو ٿيءِ - پائيندين آتما نند
گوالا رام جو رند - پوءِ ڪين ڇڏيندين ڪڏهه

١٠٣- پنورا ٿيءُ هشيار - وٽ سڳند گلاب جو
متان ڦاسين ڪنڊن ۾ - غافل ڪري گيدوار
گوالا ڪري ويچار - پاڻ بچائج پنهنجو

۱۰۴۔ سوئي ھير سڀاڳ - جو وليءِ واس گلاب جو
ھاڻ ٻڇائي ڪنڊ ڪان - ڪئي ڏيئش راڳ
ھائي سڪ سڳنڌ جو - ماڻي محبت ماڳ
گوالا تي وڏ ڀاڳ - مليو رھي محبوب سان

۱۰۵۔ سڪ پريت ٻڙي - سمجھ پيارا جڳ ۾
ڇڏي خيال خلق جا - ڏس سڄڻ پاس لڙي
تہ ڏيکارين ڏيل ۾ - محبت جي تہ مڙهي
گوالا ھڪ گھڙي - تن جي جنم سڦل ڪري

۱۰۶۔ پريتم کو پيارو - رکي پريت پرڀوءَ سين
ملائي سرت شبد سان - ڪري جيئن جيارو
چاڙهي موج مستيءَ جي - رهي نرمل نيارو
آرڙهہ سيارو - تنهن کي گوالا ڀاسي ڪين ڪي

۱۰۷۔ جني چت کي چور - ڪيو گر گيان سان
شاڪا دل ڇڏي تني - ڀڳڙيو آتم مور
ستگرن جي شبد ۾ - سدا رهن غرڪور
ھر جاءِ ڏسن نور - گوالا ڏرن گگن ۾

۱۰۸۔ جنھري مر تون جڳ ۾ - ڇڏي خلق آس
پائي مڻهن مڙهيءَ ۾ - ڪٿي جم جي تراس
گوالا ٻورن پرڪاش - ڏس چيتيءَ ڪنچر ۾

۱۰۹۔ جنھري مرڻ سقل - اٿئي جيو جڳت ۾
ملي شڌ سو روپ سان - ٻاءِ پانش جنم جو قل
ڪري من اچل - گوالا گم رھہ گيان ۾

۱۱۰۔ الل پدوي امر - جنهن کي ڏني ستگروءَ
سو سدا رهي ڏيان ۾ - ڄولڏي نا گهر ٻر
نسدن عشق ابهد ۾ - جري من اجر
ڇڏي ٻوڏ تڪبر - رهي گوالا گم سو روپ ۾

۱۱۱- بي خود پور عميق جو - پيالو پيتو جن
سم سنتوش ويچار جو - دفتر هٿ ڪيو تن
رهٽي کهٽي پورن سان - پيتا گهر جيتن
رکي موهن من - گوالا رهن گم سي

۱۱۲- رکي سڪ پرتيت - ستگرن جي شبد ۾
ماري ويري ويراڳ سان - ڀڄيئي جوڌا جيت
سدا تي سر جيت - گوالا ڀاءِ گيان کي

۱۱۳- پائڄ گر گيان کي - سچي رکي سڪ
آتم پد اروپ ۾ - گهر جي ورتي ڊڪ
پل پل پريم پڪ - پي پائڄ پريوڌ کي

۱۱۴- جڙي رهه جگديش سان - انتر ڊيان ڏري
ماڻڄ سک سروپ جو - پري پنڄ ڪري
سدا رهه سڄاڳ تون - ته ممتا سڀ مري
سوئي تار تري - جنهن گوالا جيتيو من کي

۱۱۵- چيلا تون چت لاءِ - سنتن جي سکيا ۾
جٽي وچن جام سان - پريت پڪي تون پاءِ
ڏيٺي پهاري دل کي - جوڙ جانب جي جاءِ
آسرڻ شرڌا پريم جو - ويراڳي ته وڃاءِ
پيءِ پريم تنهن جي پاءِ - اڃي گوالا پراڻ پاليھي

۱۱۶- پريتم پريت لڳاءِ - سچي گروءَ جي شبد سان
پائي مڌهن مڙهئي ۾ - انيو جوت جڳاءِ
ڀڄڻ جورن ڪان ڀاڻ کي - ڪڏهه ڪين ڊڳاءِ
ملي سنتن سچن سان - ڀڀڪيو ڀاڻ ڊڳاءِ
نرهو ٿي گن ڳاءِ - ته ماڻي سک سهاڳ جو

۱۱۷- رکي رڄي ڪر رهاڻ - وڃي ڀڀڪي ڀاڻ سان
پائي مڌهن مڙهئي ۾ - لهه آتم ڏن جي ڪاڻ

ڪام ڪروڌ آد جي - ڪڏهه نه ڪيجهه ڪاڻ
سگهه سڀاڳي ماڻ - گوالا ملي گرن سان

١١٨ـ عقل سياڻپ جاءِ نه اُتي - جتي عاشق ماري چال
پريم اڳيان سڀ گم ٿين - ڪهي داس گوال
اتڪل ترڪ ڏال - تيز نه جهلي تنهنجو

١١٩ـ عقل علم جي جاءِ نه اُتي - جتي عشق نغارو ماري
چترائي سياڻپ سيئي - اتڪل ساڻ اُڏاري
گوالا پريم شير اڳيان - ڇا اجا اتڪل گهاري
جتي ٻاهه برهه ٻاري - اُتي حاجت ناهي هنجي

١٢٠ـ عقل علم گم ٿئي - جت عشق روشن رنگ لائي
اتڪل اونده گم ٿئي - پريم سورج جي آئي
چلي نه ترڻ ترڻ سياڻپ - جت برهه ٻغل وڄائي
پير عشق تو ٻائي - تت گوالا سيئي گم ٿيون

١٢١ـ عشق اٿاهه اُپريو جڏهه - تڏهه اتڪل ڪري آڙي
ٻهه ٻهادر ٻچان مان - دهشت جهليان نه غازي
ٿتوءِ جو ٻل ڇا لڳي - جت تيز منجهان چلي تازي
ڪتي برهه ٻهادر بازي - گوالا اتڪل گم ٿي

١٢٢ـ عقل علم جي جاءِ نه چلي - جت ماري عشق نغارو
اتڪل آنڌي گولي گليون - چلي نه تنهنجو چارو
چترائي سياڻپ ڇڙن - سڀ اڳيان جڏن ڏارو
گهري جڏن ٻارو - تڏن گوالا سڀ گهري وڃون

١٢٣ـ اتڪل عقل ڏي فرياد - تو آءِ لڙهه تو لڳي
دهشت جهليان نه عشق جي - ترت اٿون مان ڀڳي
تو سواءِ پيو ناهي وسيلو - تنهنجي آسري تڳي
آءِ تيهه تو سڳي - تون جڏ نه مونکي ڪڏهه

١٢٤ـ عقل اتڪل جوڙي ٻياري - سڙ ڳالهه جت لائي

عشق شير جي حد ۾ - ڪير ٻڙي ٻير ٻائي
تون ڇري ھوڏ ڪرين - ڇا ڇٽي ٻاز اڳيان ڪائي
ٻريم اڳيان ٻاند ٻائي - ٻينا عقل ڇترائي سڀ

١٢ـ جي تو عيب ڳڻيان - ته ليکو آھي ڪونه ڪو
مليل آھن ھن سان - جنهن مالها منجهه مڻيا
اجي ھن اڏين تي - ٻيحد ڏوھ ٻڻيا
جي گوالا رام وڻيا - سي ڪديا ڇھي مون سرتي

١٢٦ـ جي تون ڏيکين نه ڏول - ته ٻه لعاڻ تنهنجي لڄ
ڏسي عيب اکين سان - ڪرڪاند مٽيءَ جي ڪڄه
راتول تنهنجي رڄه - آھيان گوالا گناھن ٻرڙي

١٢٧ـ جي تون ڪڇين نه ڪاند - ته ٻه آھيان تنهنجي شام
ڏسي عيب اکين سان - اُگهاڙ ڪڄه تون ڪام
ٻنا ڏيک تو ڏوليا - ڪهڙي ھٽندس ھام
تنهنجي نالي نام - ڪيس سھا ڳڻ سرتئين

١٢٨ـ ڏسي عيب اکين سان - ڏيک ڏوليا منهنجي ڏيک
تنهنجي مھر ميا سان - گوالا لنگهندس لڪ
ٽيندس سھا ڳڻ سرتين - ٻرين آھيم ٻڪ
ڪيڏي ٻرم سڪ - ملندس مان موھن سان

١٢٩ـ ڏيکڄه مٽيءَ جا ڏول - ڏسي عيب اکين سان
ٻٽي ٻناري تنهنجي - ڦوري ڪڄه ڦول
ڪاند ڪميٽي آھيان - رندن مٽي رول
ٻيس تنهنجي جهول - گوالا ٻرڪر نه ٻورھيٽون

١٣٠ـ ڏولا ڏيک ڏيکيڄه - ڏسي عيب اکين سان
ھن ھاري ھو سدڪ ۾ - لعلڻ لڄه رکيڄه
اگلي ھن اڏين کي - ٻرھو نا ٻرکيڄ
گوالا غريب گڏ ٻڄه - ٻرھو ٻنهنجي ٻاڻ سان

١٣١ـ مٿن نرگڻ نپلي - اگلي عيب دار
پيڙو هن ڏيٺيءَ جو - پل پر پار اُڪار
ڪهي گوال غريب جا - سائين ڪاڄ سدوار
نظر ساڻ نوار - عيب هن اڏين جا

١٣٢ـ جهڙو جي تهڙو - آهيان تنهنجو داس
دل نہ مٽيندس ڪڏهين - ڏيندس ڪين نراس
تو بن ٻيو ٻرهو - آهي سڀ جڳ ناس
ڏي آتم پرڪاش - نہ گوالا گذاريان گڏ تو

١٣٣ـ تنهنجو نالو نام آهي - ملڪن ۾ مشهور
جڙ جيتن جيين تو - حاضر ڏسي حضور
خالي جاءِ نہ ذرڙي - آهين ٻو ٻرپور
تون هين نرمل نور - گوالا ساري گگن ۾

١٣٤ـ ديا ڪر ديال - ڏين ٻنڌو هن داس تي
ڏي درشن هن ڏين کي - ڪٽي جڳت جنجال
شرن آيلن جي گرو - ساڄهر ڪر سنڀال
جهڙا تهڙا تنهنجا - آهيون گوال ٻال
ڪر ٻلن تي ٻال - پر ڪر نہ ٻو رهيتن کي

١٣٥ـ ڪوڙي ڪچاڙو - ڏنڻ چار ڪپر ۾
لوڻي ڪري لاڙو - چڙهين ڏماڙي ڏارن تي

١٣٦ـ ڪوڙي ڏنڻ جا - لوڻي چار ڪپر ۾
رچيو ڪچان ڪان - ڏماڙي ڏار گهمي

١٣٧ـ ڪوڙي آنڻ ڪو - رس چار گهمڻ جو
ڏار ٻن ۾ چونيون - وڃي گهمي جو
پاڻهين ٻڌنڌجو او - روليو پاڻ هٿن سان

١٣٨ـ ڪوڙي ڪهڙو رس - آنڻ چار گهمڻ مان
ڏيندءِ ڪڏهن ڪونہ ڪو - انهيءَ گهمڻ مان جس

چڙ تون انهيءَ راڻ کي - جي اڳيئي کو وس
ٻڌهنجي گهر ۾ ٻس - جو ميڻاڄ مصريءَ جو

۱۳۹- چڙ ٻيو مٺيءَ مصريءَ کي - وڃيو ڏوليڙ ڏونڊ
جڏهن ڏيا ڳهي سڳنڌ کي - رڙهي گند کي ٻونڊ
تڏهن موڙهي ٿيءَ نہ مونڊ - ڳوالا ڳم رکہ ٻڌهنجي

۱۴۰- رکہ ڳم تون ٻڌهنجي - رهہ موڳهي نہ موڙهي
هڻڻ چڏي هوڙهي - ڪاڻ محبت جي مصري

۱۴۱- ڪاڻ محبت جي مصري - رهہ موڙهي نہ موڳهي
عمر ڏونڊي ڏونڊ کي - رهينءَ ڪيڏهن روڳهي
چڏي مٺيءَ مصريءَ کي ٿينءَ انڌي ٻهر اوڳهي
جڙي ٿيءَ جوڳهي - رکي ڳوالا ڳم تون ٻانهنجي

۱۴۲- ملي ماڻ ميڻاڄ - ڪوڙي اوئڏڪار جو
اصل تنهنجو ڪاڄ - اُهو آهي آد جو

۱۴۳- ٻدا آد ڪاڏي جي - ٿيندي تنهنجي نہ ترٻت
وٽ موڙهي اها مت - منهنجي تون ماٺ ڪري

۱۴۴- ٻدا ڪاڏي آد جي - آهي ڪهڙو تنهنجو حال
اچي وڃين چار ۾ - وڏءَ جوڙي جيءَ جنجال
ٻيهي ٻنهنجي گهر ۾ - ميڙ مصري جو مال
سداءَ خوش حال - رهہ ڳوالا ٻنهنجي گهر ۾

۱۴۵- ونڊ ٻنءَ رس مصريءَ جو - جڙي تون جڏهہ
ٻاڻيهي تون تڏهہ - وساريندينءَ وکہ کي

۱۴۶- ايند و مزو مصريءَ جو - جڏهہ تنهنجي جيءَ
وساريندينءَ وکہ کي - ٻل ٻل ٻرجي ٻيءَ
هيءَ هيءَ ڪندي هيءَ - تہ اڳہ نہ ٻرجهہ ڳالهڙي

۱۴۷- موڙهي مرو وٽ - ملي تون مصريءَ سان
ٻرجهي ٻنهنجي ٻاڻ کي - موڙهي وڃاءِ هٿ

چڏي گهٽ اُرٽ - اُڏي جهرم آڪاس ۾

١٤٨- ڪوڙي ڪيڙو ڪم - اُتيءَ چار گهڙي جو

ڀيڻي ڀنڀڻجي گهر ۾ - ماري نه ويهين دم

ڇڏي ڀرڀت مصريءَ جو - ڇوڙي ڇرين جم

ڪڏ تون ڀنڀڻجي ڀاڻ ماڻ - ڀوري سڀ ڀرم

ڀڃي ڏيکي ڀرڀوءَ کي - ڏنگ ڀاڻ کي ٿم

ڇڏي مٺ مشڪ جو - راهه روحاني رم

الٽي ڀيرا ڪين ماڻ - آڻ عشق آگم

ته گولا ڏورون ڏسي - ڀرتي لاڄي جم

ڀائي خود خصم - ڀرتي رهه تون ڀيءَ سان

١٤٩- ڀرتي رهه تون ڀيءَ سان - ولي مڙو مصريءَ ٿه

جڏهن ڀڏ ۾ مڏي وٺا - تون ڀڏ ماڻي سو

گولا وڙلو ڪو - ڀيتو ليهين ڀار ڪي

١٥٠- ڪو ڪو ڀيتو ڀار ڪي - ڪوڙي اِتِ ڪامي

ڀيا سهسين ڪيري ڇڏيا - ليهن لوڙامي

تون سڌ رو ڀڪ سامي - ته گولا ڀيچين ڀار ڪي

١٥١- ڀائي مڏهن ڀڙمئي ۾ - رهجه گم غرق

چار کپر کي کن ۾ ترت ڪجه ترڪ

ويسرن ڪان وسري ويو - وصالي ورق

تون سدا رهه سار ۾ - لاهي شڪ شرڪ

گولا ملي مرڪ - گهڙي ڀنڀڻجي گهر ۾

١٥٢- سدا ڀنڀڻجي گهر ۾ - ملي مڙو ماڻ

ڪوڙي ڪڏهه نه ڀاڻ کي - چار کپر ڏي ڌاڻ

ليهه تون مصريءَ جي - گهر ماڻ کوٺي ڪاڻ

مردم گولا ماڻ - ويهجه نه وڃه ويسري

١٥٣- ويهجه نه وڃه ويسري - تون سدا رهجه سجاڳ

من جار جي وچہر - اتيئي وڃي ڏيهہ راڳ
ماري گولو ڳيان جو - ڏي دليون تنهن کي داڳ
جي گوالا ٻائين ٻاڳ - ته رهه محبتي مصرڙ ۽
١٥٤- منهن محبت مصري ۽ کان - موڙ نہ ٿي کنهن ٻار
اصلي آد السقي - ڪوڙي ڪر لون ڪار
پنهنجو ٻاڻ ٻر ٻوءِ ۾ - ڳوري سيئي ڳار
تہ تون نماڻي نار - ماڻين سک سهاڳ جو
١٥٥- اندر پهت مندر - ڏٺم عجيبن جو
ٻنا ڪام تنهي جي - سوهيا دار سندر
تنهن ۾ پرش پرماتما - ڏٺو ڏيل اندر
گوالا ساز سندر - پڏي نيڻ ٺري پيا
١٥٦- ڏٺم اندر پهت - مندر محبوبن جو
جنهن جي سوهيا اپرمپار - ٻنا جيتئي چت
تنهن جڏن ٻاون سان - هئي ڪڙيل ڪت
اني سرلي شبد سو - پيئي مليا پت
اهدس رهيا آرام ۾ - ٻائي جاد رچت
ملي ٿيا سي مت - گوالا گوندر گم ڪري
١٥٧- پهت اندر ٻانيم - قدرت جا ڪرتار جي
تپي ڏيئي ٻاڻ ۾ - لنو سچو لايم
سڀهي تار ستار جڏن - ڳجهہ اندر ڳايم
تدهان پوءِ ٻايم - گوالا گم اگم جي
١٥٨- سڌي جا سالڪن - پهت اندر پڙڪار
جتي ورهہ ويراڳ جي - عجب آهي ڌڪار
نڪا ٻولي ان جي - هئي جهيڻي اُت جهڻڪار
تند تنبور ترط ڪار - لي گوالا سڌي سندري
١٥٩- اندر پهت اوطاق - ڏٺي سالڪن سارسين

اُتي وحدت وچ ۾ - مڙد آيا مشتاق
ڪيا ڪشف ڪلال جي - ڦٽيا سي فراق
کولي اٿيو طاق - گوالا گم ٿيا ٻاڻ ۾
١٦٠ - طوطا سڻ مطلب - مهنجي تون مات ڪري
لڳي ڪنڊي مون قلب - سا سڻ تہ سڄايان تو
١٦١ - طوطا طلب سڻ - اند رهن ڪنهن سان
گوالا جدواءِ چاهہ سان - سي تون سڪ مان چڻ
اُڏري وڃي ٻڻ - اڳيان عجبن جي
١٦٢ - طوطا طلب تون - سڄڻ سوکيم سار سين
تہ ٻيٺي آهيان ٻٽ ۾ - ڪونهي ڏٺي مون
اُڏري مٿان ٻؤن - وڃي گوالا سڄاءِ سنيهو
١٦٣ - طوطا طلب اُن جي - هنيون هيريو هاڻ
وڃ اُڏامي اوڏهين - ٻڌي جي ڪيان نہ ڪاڻ
وڃي چئجہ گوال وٽ - اچي راڻول ڪر رهاڻ
هٿين نال اُماڻ - اُنهيءَ امر لوڪ ڏي
١٦٤ - طوطا وڃي تدوار - سڄي مهنجو سنيهو
تہ ٻيٺي آهيان ٻٽ ۾ - ساڄن لهجہ سار
ڏکئجہ عيب اڻ ٻن جا - ساٺول شاهہ ستار
گنديءَ گنهگار جا - ٻرهو ٻچجہ نہ ٻار
ڪل ڏٺي ڪرتار - ملي گوال غريب سان
١٦٥ - طوطا تون سڄي - ڏي احوال حبيب کي
وڃن مهنجي ورهہ جا - مڃهان چاهہ چڻي
ثابت سپرين سان - ٻڌڪو ڪئجہ ٻٽي
گوالا من ڏٺي - مهر ڪن مشڪين تي
١٦٦ - طوطا اتم تات - ملڻ جي موهن سان
اٿي ٻهر اُڏامان اڄن - لڳئجہ مو چاري لات

سجو ڏينهن سو جهڙ ۾ - روئي گذاريان رات
گوالا تي ٻرهات - ڪيون نيڻ نهاريان
١٦٧- طوطا تنوار ڪجي - اکيان عجيبن جي
حال ٻڌ اڏين جو - ٻرهت سارڻ پهچ
ساڄن سار ڪهچ - گوالا ٻڌ غريب جي
١٦٨- طوطا تنواري - وڃي ستائج سپيهو
تہ محبت تنهنجي موهيا - مونکي وڏو ماري
داس گوال غريب تو - لڳو آهي لاري
ستگر سديپاري - ڏکج عيب اڏين جا
١٦٩- وڃ اڏامي اوڏهين - طوطا تون ٿيءُ دوت
گوالا موتي ايندين - تڏهه ڪندس قوت
آڻي ڏي ياقوت - تہ پوي سام شرير ۾
١٧٠- اڏري وڃ طوطا - سگهو سپيرين ڏي
وڃ ۽ ويهي ڪڏهه - ڪائج تہ گوتا
تي ساڄن سروتا - جڏهن ملائين موهن سان
١٧١- طوطا اڏري وڃ - سگهو سپيرين ڏي
هرم مڙيئي ڪجي - هڏي ڏات سندرو
١٧٢- طوطا منت مڃ - اڏري وڃ عجيب ڏي
سارو حال هيٺيءَ جو - وڃي ساڄن کي سڄ
جلد اوڏاهين وڃ - گوالا ڏي سڌ سگهي جي
١٧٣- طوطا اڏري ڪاڻ - جلد وڃ جانب ڏي
وهو گورو گردن ۾ - اندر ڪري گهاءُ
اچيان ڇيڻي لعارڻ مان - توريءَ اچي تہ ساءُ
گوالا ساڄهر آءُ - تہ ڳالهيون ڪريون ڳجهہ جون
١٧٤- طوطا سٽي ٿو ويهہ - وڃ وهندو تون اڏري
سهي ڏکي ڏاڪڙا ڏوري ڏسجي ڏيهہ

ساڻ ھرڻن سنڌيھ - گوالا رکڄ راز مان

١٧٥ـ سڄڻ وساري - ويٺين ڪٿين واھيءَ ڪي
عيب نہ ڏس اڳليءَ جا - ھٿي تو ھماري
جھڙي تھڙي در تنھنجي - گوالا گذاري
سگر سنڀاري - ڏرج ھٿ ھيٺيءَ تي

١٧٦ـ مري ٿيءَ مٽي - نہ ٽٽي ميلاپ موھن جو
جيڏو رھي جھان ۾ - تون انٿي ٻھر ھٿي
ويندءِ وقت وصال جو - ھٿان تو ڇٽي
ڪن ۾ وت ڪٽي - گوالا ھائي گيان ڪي

١٧٧ـ طوطو آيو ٽڪڙو - ٻريٺن پيغام ڪٺي
اُتاريائي اوچتو - ورھ وائي ھٽي
تتا نيڻ نري پيا - ويھر ڳالھ وٺي
گوالا گھوٽ گھٽي - ڏني دلداري دل کي

١٧٨ـ طوطي تدواري - پڙاھو پيائي ري
نہ تنھنجا ڪم ڪرتار - تو سيڄي سنواري
انڊيءَ وھدواري - گوالا مليا موھن سان

١٧٩ـ طوطو آيو ٽڪڙو - ٻرھ ڪٺي پيغام
نہ وسارج نہ ور ڪي - ڪيءَ جو انجام
ھردم ھيڪڙائيءَ جو - جڙي پيءُ تون جام
نہ ھڪ پل تو ڪان رام - گوالا ھري نہ ٽٽي

١٨٠ـ طوطي جي تدوار - مھنجو جيءَ جياريو
پڙي پيغام ھرڻ جو - سمت ڪيم سار
ماڻ خاطر موھن جي - اٿين وھايم نار
گوالا چڙي گھر ٻار - ھليس ھاڙي صاحب ڏي

١٨١ـ سٺايو جو سنڌھو - طوطي آھيو ٽڪڙو

وڙهڻ تون وڃڻ سان - ڪٽي گيان اڪڙ
پريم سان پڪڙيو - گوالا پالڻ هارين جو
۱۸۲ - طوطو سڄڻ ٿيو - مڌڀاڳي سو ميلاپ لاءِ
سهي ڏکڙ ۽ ڏاڪڙا - جدا جي ٿي ڪيو
جڏهن جيو هوس سڄڻ - تڏهن گوالا اڄ چيو
پل پل پريم پيو سدا رهيو سڪ ۾
۱۸۳ - طوطي سندي ذات - سٽي جي ٿي لڙي پيو
اڄ پراڻي ڪال جو - مٽي لڌياءِ لات
تت تو مٿي گيان جي - ظاهر ڪياءِ ذات
گوالا سٽي بات - آئي شانت شرير کي
۱۸۴ - اڻ هوندو جو من - مور ڪر ويٺين ست مڌ جي
پائي مڌهن ڏس پاڻ ۾ - آهي اکنڊ چيتن
پدا برهم اپيد جي - پيو ناهي ڏکو ڪن
جاگرت ۽ سوپن - گوالا سپنٽي پاڻ آهه
۱۸۵ - ڳوليم من ناهي - پيهي پنهنجي پاڻ ۾
دوار ڪنول چڪر پن - ڏٺم سڀ ساهي
تر پدا چيتن چمڪار جي - پيو ڪجهه ناهي
اڻ هوندو آهي - ڪڏهن ناو مڙهيو من جو
۱۸۶ - من ناهي ڪا شئ - سياڻا سمجهي ڏس تون
رڳو پنهنجي پاڻ جي - اڻ هوندي آهه پئي
وٺي گيان گروءَ کان - تڏهن کي ڪر تون ڪٺ
پائي پد اڀئ - گوالا گم رهه گيان ۾
۱۸۷ - سياڻا سمجهي ڏس - تر جا کي جون من ڊا
وٺي گونگي گروءَ کان - پوڙو ٿي پيچ ڏس
پائي جهالي پاڻ ۾ - پوءِ پرکڻ تون پس
تر ڪوٽ جنم جي ڪس - گوال وڃي گر ٿي

١٨٨ـ ٻڌ ڪان الحد - پاڻيھين پيدا ٿيو

ڪان - ٿر احد ڪڏهن ڪير

ڏنو ڪڏهين ڏيل ۾ - لڪي پائي لييو

ٿر هي هو آهي هڪڙو - ناهي فرق پيو

جون ويد پران ائين - ٻاري ڏس ڏيٺي

گوال ورق ڏئي جو - وڃياءِ ويو

ٻرو ٿرت پيو - وڃائي وجود کي

١٨٩ـ صوفي سالم سي ٿيا - جي وجود ئون ويا

پيا جوڦي ڪوفي ڪيترا - ٻارين ٻيت پيا

گوالا گم ٿي ٻاڻ ۾ - ڪيڪي واصل ٿيا

پيا الکين لهر نيا - اوڙهي اهوارا ڪري

١٩٠ـ ڪي جون مڇر ڪرشن - ڪي جون شو رام

ڪي جون نانڪ ڪبير - ڪي جون مٺ ڏام

اندت مت مختر ۾ - خلقت ڦاٿي عام

مورکر جاڻن ڪين ڪي - هر جاءِ آتم رام

گوالا سوکير مام - سمجهي ڪو سون مان

١٩١ـ سچ جوڙ سان جڙ - لڳي جي اوڪن کي

مڙج نر مهڻن ڪان - پير پائي سچ ٻڙ

ٻڌ پيڙي سچ سڙه - گوالا ٻهچي ٻل ۾

١٩٢ـ ٻرهات سمي ٻڪار - ڪٿي جهڙن سڪ سچي سان

ڪن ۾ آدهدڄا ڪيرڻ ٿيا - ڏاپ ڪليس وڪار

نام نرمل نرڏار - گوالا پائي گد گد ٿيو

١٩٣ـ سڌسي مدجهان سار - ڪنيو ڪڏهن جن هڪڙي

ٻهرين ڪريا رام سان - ڪٿيو موهر جو جار

اي ڪريا گرديو جي - پاتو گيان اپار

ٽي ڪريا ست سنگر سان - پاتو من ويچار

گوالا نرآڪار - ھائي گم ٿيو ھاڻ ھ
١٩٤- ھڪيڪي سڪ سروپ جي - تہ ھاءِ ست سنگہ رھيو
اگھي جي سيتل ٿڏي - چاي ميھ سمير
سانجھ ألھندي أبري - گاس ڪائي جي شير
ھير نہ ھائجہ ھوئتي - ڪو ڪري متوتا ويھ
گوالا نت نرويھ - سدا رھہ ست سنگہ ھ
١٩٥- آھيان سڪايل - سارنگہ ساز لھجہ تون
وساءِ ميٺھن مھر جو - برھہ ڀري ھادل
دير نہ ڪر ھڪ ھل - گوالا گجي آءِ تون
١٩٦- گجي آءِ گوڙيون ڪري - دير نہ ڪر ھڪ دم
وسائہ ميٺھن مھر جو - ڪيڏ ملڪ مان غم
سورج أبار سڪر جو - ڪيڏي ڏڪر جو تم
ڪري خوش خورم - گوالا گجي آءِ تون
١٩٧- گوالا گجي آءِ تون - چڙ گسر ڪر گوڙ
وساءِ ميٺھن مھر مان - جوٽيون سيڏي جوڙ
گانين غريبن جا - ھوت پڏل تون جوڙ
ڏڪر سڀ ڏيرا ڪييا - اچي ڪيما ڪوڙ
سائين رساءِ توڙ - گوالا غريبن کي
١٩٨- ڪري ميگھہ ملھار - أبري أتر ان آئيو
چو طرف ڪوٽيون ڪڙيون - گوڙين ڪييا گجڪار
گوالا ميٺھن وڏ وڦرو - وسيو ڪري وسڪار
جھر جھنگہ سڀ ساوا ٿيا - سرھا ٿيا سنگھار
گھر ڪچھ ء ان جا - سھڄي ٿيا سڪار
اٿي ھيڙ ھچار - ڏڪر جي ڏيھن جي
١٩٩- سارنگہ سھڄي سار - لڌي سڀ لوڪن جي
أتر ون أبري آئيو - ڪري ڪڪرن ڪار

مينهن وسائي مور مان - ڪڪڙي ملڪ م ار
ڦل ڦل سهڙي اپار ٿيو - گلن جي گلزار
جهنگ جهڙ سڀ وسيا - ٿي آر ار م انڊڪار
گوالا ٿورا ٻاڌيا - اڏيهن آڌار
ڪيا سڪ اپار - جهيڙن ساري سنسار اي
۲۰۰ـ ڪيا سڪ سنسار ۾ - آئي خوشي خوشبوء
ڏکڙ جي ڏينهن جيءَ - لڪڙي دلي ره اوء
ٻالڪن جي مڻهن روءِ - گوالا ٻسهو گڏ گڏ ٿيان
۲۰۱ـ گوالا ٻسهو گڏ گڏ آيان - ٻوڙ ٻوڙ ٻوساٽ
سارنگ اجي سار اڌي - وسائي ڏينهن رات
اندي وڏي ذات - سڪ جي ٿي سنسار ۾
۲۰۲ـ ڪرمن ڦل ڪائي - ٿو سڀڪو ٻڌڻجو ٻالڪن
ڪٽڪ ٻوکي ڪوڙ ڪو - ڪٽي جو گامي
وشنو برهمان راڄچند - آيو ڪرشن جنم پائي
رشي منو ديوتا - ويا ڪرٽي کي گائي
مدر شدرو ڪرٽيءَ ساءن - ٻار ٻڌڻجو آهي
يگيه دان ڪرٽيءَ ساءن - سرگ سڪ پائي
پاپ ڪرم ڪرٽيءَ ساءن - ٿو نرڪ ڏنهون ڪائي
ڪو جس ڪيڏي جڳ ۾ - ڪو لُٽ سر وسائي
ڪو پائي گيان گرو جو - سڪ ۾ سمائي
ڪو اگيائي اوڏيا ۾ - ٿو ٻار ٻڌڪائي
سک دک ٻڌڻجي پاڻ لاءِ - پاڻ جو ڏاهي
ڏيڻ وارو من کي - ڪرم ٻڌڻجو آهي
جو ڪرڻا ٻوڪڻا - انهن وِٽ فرمائي .
ايشور ڪرمن ڦل ڏي - ٻو گهٽ وڌ ڪامي
ڪري پرشارٿ پاڻ ڏي - پاپ ڪرم ڇاهي

ست ڪرم ست سنگ ۾ - وڪر ڪي وڏائي
ويد پران شاستر - رهيا نت ڳائي
گوالا گرنٿن جو مت - پڙ اون ڪن لائي
پنهنجو جيو پائي - ٿو ڪرين سارو ڦل ڪي
٢٠٣- ست يُگ ۾ ڪڙو ڪري - ٺگري سگر ڏکر پاءِ
تريتا ۾ پنهنجي پاپ جو - پاڙوئي ڦل ڪاءِ
دواپر ۾ هڪ ڪري - گهر ڪي ملي آءِ
ڪلجُگ ۾ ڪرٽي ڪري - سڀڪو پنهنجي لاءِ
جو انگ ڪري سو پري - اها شاسترن راءِ
چڱي ڪرم جو ڦل چڱون - منڊي جو ڏکر داءِ
ڪري ڀلي ڪرٽي - تون پنهنجو سمر ڏاءِ
گوالا نت گڻ ڳاءِ - ملي من موهن سان
٢٠٤- ملي من موهن سان - ڪرٽي ڪر ڀلي
پنا ڪرٽي پنهنجي - ڪنهن جي ڪانہ چلي
جوتا جوٽ ڪرم ڪري - رهيا نت جلي
سچا سچي ڪرٽي ڪري - رهيا پڙ پلي
ويد شاستر گرنٿن - اها ساکر سلي
گوالا ڏانهن ڳاي - ري سچي ڪرٽي جي
٢٠٥- سچي ڪرٽي ڪرڻ پنا - ڪانهي ڪا ٻي وات
سڀئي ساڪون شاسترن جون - ڪولي ڏس ڪپات
وڏي گيان گرو ڪان - سچا گهرج گهات
ڪوڙ ڪپٽ نڪئي جي - ڪيڏي چت اُجات
تہ ڏسين آتم لات - گوالا پرتڪير پاٽ ۾
٢٠٦- پرتڪير ڏسين پاٽ ۾ - ڪرٽي رهٽي رنگ
ڪرٽي سان ڪڙمي ڏس - وڏي ساڙي جهنگ
ڪرٽي سان هو ڪي سنڀالي - ڪٽي سوڙي سنگ

ڪرڙيءَ مان ڪپهه ڪٽي - جا ڪيڏي جڳ جو انگ
ڪرڙيءَ مان سارو جهان - رکي ڍڪڻ جو ڍنگ
اوچ نيچ ڪرڙيءَ مان - ڏٺيو هنس ۽ ڪنگ
ڪرڙيءَ مان ڏالا ٿيا - ڪيو جوڙو جڏهن سنگ
گوالا ڪر ڪرڙي سچي - ڪيڏي ڪر ڍنگ
چارئي پهر گر شبد جو - جوڙج جت ۾ جنگ
وڄي ڍڪيٽي ڍنگ - ٻڌان هت هت لاچارو ٿئين
٢٠٧ـ لاچارو ٿيندين اوڪ ۾ - ڪچي ڪرڙيءَ ساڻ
اهو ست پرشن جو - پيارا چاڙهج چاڻ
ڪرڙي رهڻي سچي رکي - ڪيد مدائي ماڻ
گوالا من هستي مٽان - هردم رهه سجاڻ
ستگر جي شبد جو - ماري ويرن پاڻ
سدا رهه سکي تون - پائي نرڪو ڳاڻ
ڪيڏي پنهنجو پاڻ - مليو رهه محبوب سان
٢٠٨ـ ڪرڙيءَ سان وشوامتر - برهمڻ ٿيو هڪ دم
ڪرڙيءَ سان وششٽ پڻ - ڪيڏي اوديا تم
ڪرڙيءَ سان جنڪ وجنڪ - پاتو ڏئيت جنم
رام لڇمڻ راوڻ کي - ماريو ساڻ اُدم
ڪرڙيءَ سان رل مل ٿيو - شڪديو خود خصم
ڪرڙيءَ سان ڪرشن جي - ارجن پاتي گم
ڪرڙيءَ سان نانڪ - ڪبير قاضيو ڪاغذ جم
ڪرڙيءَ مان انيڪ تريا - ڪيڏي گوندر غم
گوالا ڪرڙيءَ ڪم - ڪيا پورن سڀ جا
٢٠٩ـ آيو بسنت بهار - وڻ ٽڻ سڀ واسيا
باغ چمن سڀ ڦليا - ڪليا ڪتڻ هار
پر ٽر جهنگ جبل ۾ - ٿي گلن گلزار

هر هنڌ ٿي هٻڪار - گوالا بسنت بهار جي
٢١٠- اڄ بهار بسنت - ڏني خوشبوءِ خوشيءَ جي
وڻ ٽڻ ٻوٽا ٻوٽيون - خوش ٿيا جيو ۽ جنت
مرگهه ڳايون ميٺڙيون ٻڪي - خوش ٿيا پسون اننت
ماڻهو گنڌرو ديوتا - آنند ٿيا سنت
گوالا بهار ڪنت - ڏني ٻوءِ بهار سان
٢١١- ٻلي آئي جيءَ - بسنت رت بهار سان
ٻڳتيءَ جي سهت - اڄي ڪيڏي سنسي سيءَ
ملي من موهن سان - ويو هو ۽ هيءَ
گوالا پائي ٻيءَ - رهيا گڏ گڏ گيان ۾
١١٢- آئي رت بسنت جي - چڙهي مستي من
سنتن جي اچڻ جي - ڳالهه ٻڌي مون ڪن
سيل سنتوشي ڏياوان - شل مون اگڻ اڄن
ڪوري سڀ ڪين - گوالا ڪلپت ڪيڏيا
آئي رت بسنت جي - ٿيو مستانو من
آيا سنت گرهه ۾ - تن من ٿيو پرشن
ڏيائون خوشبوءِ گيان سان - مون کي آنند گهڻ
ٻيتم پيالو پريم جو - ڪري تن من ڏن ارپن
من مان ڪيڏي مڻن - گوالا پاتو گيان کي
٢١٣- من جا پنڄئي ٻت - آهن وڏا پلوان
ڪوڄن جيتي اُن کي - ساڌو گيانوان
هنڌون منڻ وڃائي نت - سو ڪيڏي مان گمان
گوالا ٿي نرپان - پائي سکر سروپ جو
٢١٤- ڪام بليءَ پلوان - ڪٽين ڪيرايا ڪيترا
اندر راڻو آد پيا - شور وير سڄان
رشي منهي ڪيترا - نبي ۽ سلطان

ڪنهن ڪنهن گيانوان - گوالا جيتيو گيان سان

٢١٥- جو جن جيتي ڪام - ٻائي رام ٻرتڪيہ سو
ڪٿي ٻنڌن ٻيائي جو - ڀڃي سو سکہ ڌام
ٻائي لکہ الکہ جي ڀڃي گام اگام
آد ٻراتي ٻام - گوالا ٻائي گم ٿئي

٢١٦- ڪام دام سي دور - ڪو جن رهي ڪروڙ ۾
ٻائي گيان گروہ جو - سو ٻرب ڏسي ڀرٻور
جيڪي ڏسي سو آتما - ٻيو نہ ٻسي سو ٻور
گوالا ٻڌو ڏور - سو ٻرتڪيہ ڏسي ٻاڻ ۾

٢١٧- ڪڏيو ڪروڙ ڇنڊال - جنهن جن تڙي ٻاڻ ٻان
تنهن جن ٻاتو ٻاڻ ٻان - انيو آتم لعل
ڪن ۾ هڪ خيال سان - ڪڍيو جڳت جال
سڪي رهي سروپ ۾ - ڪهي نت گوال
هردم ٻرتپال - رهي تنهن سان راهہ ۾

٢١٨- آيو ڪروڙن ڇنڊال - ٻيهي جنهنجي گهر ۾
ڪن ۾ ڪيو ناس - تنهن ٻنهنجو ٻڏي ٻال
دور ٿيو ٻترن ڪان - رهي ٻونڊ ٻيحال
گوالا جم جو جال - ٻاڙيهين ٻاتو ٻاڙڪي

٢١٩- ڪروڙي نہ ڪوڪر سم - اهو ويد ٻرماڻ
وڃي ٻڇ سنتن ڪان - ڪيڏي ٻن ٻان ماڻ
آهي ڪروڙ انت ڏڪ - جن سان سنگي ساڻ
ٻائيندا نہ سي ڪڏهن - ٻلي ٻربوہ ٻاڻ
گوالا ٻڇي ٻاڻ - ڪيڏون ڪروڙ ڇنڊال ڪي

٢٢٠- اوٻ ٻاٻن جو ٻول - جون ويد ٻران ٿا
رکي تنهن کي گهر ۾ - ٻور ڪہ ڏون نہ جهول
جيڪي جاڻن ٻانهنجو - سو اٿئي نرمول

ساڄهر ٿي سماڻ تون - گوالا تيئه نہ اول
اندا چڙ استول - ٻاءِ سو ڪيم سوروپ ڪي
٢٢١- اوپ ڏرم جو ناس - ڪن ۾ ڪري جيو جو
ارٿ انرٿ سمجهي - ڪري انرٿ واس
جنم مرڻ جو جيو ڪي - وڃهي گلي ۾ ڦاس
گوالا ٺڪي جو درد - ٿي اوپ جو داس
ٻائي نہ سو پرڪاش - لوڀي لالچ ۾ رهي
٢٢٢- لوڀي ٻائي نہ گرڻ ڪي - ڪري ڪڏه ست سنگ
ٿي پنيرو پرهوءِ ڪان - ڏسي سنساري ننگ
ڏن سنگ لائي پريت سو - ٻائي ٺڳن ۾ پنگ
گوالا چاڙهي نہ رنگ - سو آتم گيان اهيد جو
٢٢٣- ڪيڙو اوپ جني - گر ڪرپا سين گهر مان
ٻاتو پد پورن ڏنهن - پنڊن سپ جني
گوالا ملي موهن سان - ٻاتو سکہ تني
سپ ڪي سار ڏني - تن ملي شڌ سروپ سان
٢٢٤- موهہ وڏو گل ڦاس - - چؤراسيءِ ڪي چاهہ سان
پريم رکائي ڪتنب سان - ڪيو منش جو ناس
ڪو جن ڇٽو گرمکہ - ٻائي گيان واس
چيتن چد پرڪاش - سو گوالا ٻائي گر ٿيو
٢٢٥- موهہ ٻاري انڌڪار - جنهن جن رکيو گهر ۾
ٻائي پريت ڪتنب سان - هنيو سرشٽ وچار
ٻولي جڻن ٺڳي سدا - ٻائي گل موهہ ڄار
گرهي اناتم اسار ڪي - ڇڏي آتم سار
گوالا نہ نرهڪار - ملي ٻائي ٻاڻ مان
٢٢٦- ڇنو موهہ پنڊن - جنهن جن گر گيان سان
ٻاتو تنهن جن ٻاڻ مان - چيتن سو چد گهن

رهيو مڳن مهران ۾ - پائي سک اُنن
گوالا ڪري مَن - رهيو شانت سروپ ۾

۲۲۷- انڌا ڪيا اُهمان - ڪئين جيو جهان جا
ذات ورن ڪل روپ ۾ - رهيا نت اڄان
سار نه اڌئون سوروپ جي - گرهيا نت گمان
ڪي سمجهن تا ٻاڻ کي - مورک مَنجهه اگيان
سنتن ست پرشن کي - سمجهن ڪين سمان
ٻڌا گرڻ گرپ ڪن - سي هڏيلا حيوان
ڪيڏو اُهمان اندر مان - ڏکڻهن ورلي سنت سڄان
سار گرهڻ ڪيو سڀ مان - نت رهي نرمان
گوالا ساڻ گيان - صاف ڪيو تڌهن ٻاڻ کي

۲۲۸- گيرب ڪري جڳ ۾ وڃڻ - پاتو ڏئيت جنم
راوڻ هرناڪس - جو کن ۾ ٿيو ختم
گيرب ڪري آڪاس سين - هڌو گريو پڪدم
گيرب سان نارد کي - آيو سروپ تم
ڪورون ڪنس جو - ڪرشن هٿ سان چيريو جم
گيرب سان شڪر ڪيو - پنهنجو پڪ جسم
گيرب سان گر پانهنجو - ڏاريو آهي شڪم
گيرب سان ٻن گڄن تي - آيو ڪهري جم
گيرب سان سمنڊ ٿيو - پيڻ کان بيڪم
گياني ڏياني ڪيترا - گيرب سان ٿيا گم
ڪنهين پاتو ڪين ڪي - گيرب ساڻ خصم
رهي اُرمان نرم - گوالا پايو گيان کي

۲۲۹- آسا وڏي ڦاس - جوڙي جيو جسم ۾
آسا آسا ڪري سڀ - رهيا انت نراس
گوالا جنهن جي هردي - ڪيو ڏائڻ واس

تنهنجو ڪيو ناس - پوري ڪنهن جي ڪار لي
٢١- ترشنا ڏائڻ رن - ڪيو واس جنهن گهر ۾
سکي نه رهي ڪڏهين - ٻوليندي ڏهس ۽ ٻن
لکن ڪروڙين ارب سين - ترپت ڪري نه من
سدا نه ڏاهي ننديان - جنسي آگر هون
ترشنا وان نه ڏاهي - تنهن پيو ٻري ٻن
ڀٽڪي در در سوان سم - منو مولي مٺن
روئندو زارئون زار - جڏهن ڏيندس جم سٽن
گوالا انت ڪال ۾ - موڪلائي سو ڏن
دان نه ڏيندو دمڙي - ڪا مٺي ٻري ان
ڪال ولي تنهن ڪن - ڪندو نواس نرڪ ۾
٢٢- ممتا مايا سپن جي - جنهن گهر ڪئي واس
ڪن ۾ ڪري خيال سان - تنهن جن جو سو ناس
ڏسي نه پير فقير کو - نکو سوامي داس
ڪنهن جن ماري مات ڪري - ڀانو جد پرڪاش
ڪري پريم هلاس - سو گوالا ڀائي گيان کي
٢٣- جڙتا ڪري جهد سان - ٻاٽهو منجهان ٻ ڌر
مورکه مٽي سو سنگهه سم - ٻاڦو گهڻي شور
اوديا آورن اگيان ۾ - رهي سنجهه ۽ ڀور
گوالا ڀائي او گڻ سو - رهي حرام خور
ڪڏهن نه ڏي سالئور - جڙتا هن سو جيو کي
٢٤- ڀرمتا ڀرمن ۾ - ڀٽڪائي ڏينهن رات
در در ڦيري سوان جئن - کوهي ڌرم ذات
ڀوڄائي جن ڀوت سدا - ڪڏهن نه ڏي چت شانت
نانا ڀرم اندت ٻيا - ڦري اچن ايڪانت
مورکه سمجهه سمجهي ٿن - اٿوي لهاڙي لات

ڪڏهن وڏي گرمکہ گيان سان - ڪيو هو او هرات
گوالا تڏهن جي ڪرانت - ڪڏه ڄهڙي ڪين ڪيءِ

٢٣٤- واشنا جي وهڪري - اوڙهيا جيو جهان جا
پڏا ڪل پهڏن ۾ - پيءُ ڪان پيدي ڪري
ڪيئي واشنا وهراڳڙان - ڪو جهڙي جگهہ مري
گوالا سو اتري - سهجي سڌ سڄاڳہ ٿي

٢٣٥- واشنا وڏو ڦاس - جوڙي جيو گلي ۾
ساري جگهہ کي جهڙ سان - کن ۾ ڪيو ناس
ڪو گرمکہ ٻچيو گياتوان - ڀائي ڇڏ هر ڪاش
جنهن گوالا اچل آڪاس - تنهن سو رهي راڄ ۾

٢٣٦- واشنا سارو جگهہ - منجهائي موهو ڪيو
پڊ پرمارٿ اجلڏي - ڪٽڻ نہ ڏي هڪ پگهہ
ڪڏهن وڏي گرمکہ گيان سان - وڃي جهليس اگهہ
نسدن رهي الگهہ - تڏهن گوالا پاتو گيان کي

٢٣٧- واشنا وڃهي ونگہ - سارو جگهہ سو گهو ڪيو
ڪائي کن ۾ ناس ڪيو - ڪري مڪر ڍنگہ
ڪڏهن گرمکہ چاڙهيو گيان سان - انيءُ آتم رنگہ
سدا رهي نسنگہ - گوالا سو نرڀؤ ٿيو

٢٣٨- واشنا وسارو - ڪيو شڌ سو روپ ڪان
مڻشن جي هردي کي - ڪٽي ڪيو ڪارو
ڪڏهن گرمکہ جلايس گيان سان - ماري نغارو
گوالا گذارو - سو ڪري گگن دفا ۾

٢٣٩- واشنا وچؤ اندر - وڏو آتم پڊ ۾
ڪيو هنيرو پيءُ ڪان - ڏسي روپ سندر
ڪو گرمکہ ٻچيو وڙاو - کو جيو جڏهن اندر
ڏنو مهجب مندر - گوالا تڏهن گيان سان

۲۴۰۔ واشدا ويرو وجهي - ڪيو ڀيرو ٿيءِ کان
سمجهه اٿهيءِ ڳالهه کي - پيارا اون پرجهي
سيڪو چاهي شان کي - رهيو مايا منجهه منجهي
ايها ڳالهه ڳجهي - ڏاهي داس گوال جوي

۲۴۱۔ اندر سهڻو ساز - وڄي انهي ٻهر تو
پڙي کو ٻيڪ سان - انهد جو آواز
ملي من موهن سان - ڪري روحي راز
دائم سو دم ساز - گوالا رهي ٿيءِ سان

۲۴۲۔ ملي هونگارو - تو انهي ٻهر اندر ۾
سمجهي ڪوئي سو رهبر - ڪٽي دئيءِ ٻارو
پيد چڙهي اهيد تئي - ماري نغارو
گوالا گذارو - سو ڪري گگن غفا ۾

۲۴۳۔ انهڻ جو اُجار - ورلي ڪنهن گومکر ڪيو
کديو جهين سب مان - سوجهي ٻهڻجو سار
ملي تنهن موهن سان - پرجهي ٻاتو ٻار
سدا سو نرڪار - گوالا رهي گگن ۾

۲۴۴۔ آهي جن آڌار - ستگر آد انت مڌ
ڏسن سي سڀئي جڳن - سارو هيءِ سنسار
ڪڏهه نه رکن ٻاڻ وت - وشڻ ٻن وڪار
ڪري ويراڳ ويچار - گوالا پائين گيان کي

۲۴۵۔ اندر گهور اٿن - انهو عشق اهيد جا
ساڙي سوز فراق جي - پيائي وڏي ٻن
هڪڙو اکر آد جو - محڪم رکي من
کڏهن کي ڪين سلن - گوالا ڳجهه اندر جو

۲۴۶۔ ڏيکاريو گر گهر - عجب عجائبن جو
اکڊ اڏول اکهر اجر - اچل امر

نہ ڪو راڳہ نہ دئيش - اُت نڪو هل حشر
گوالا نت صبر - پائي پاڻو شانت کي

۲۴۷- جن نہ ڪيو نندب کي - صبوح جو نہ سوير
ڦرن چؤراسي چڪر ۾ - جن رکي نندب هير
ڪال ڪري تن گهير - لوڙهيندو لهرن ۾

۲۴۸- صبوح سڄاڳي - ڪٽي جن نہ پانهنجي
نيرڻ هيوائي نندب سين - ٿيا سي اڀاڳي
پاڻائون نہ پرهوء کي - رهي دء راڳي
گوالا ڏهاڳي - سي رهن لوڪ پرلوڪ ۾

۲۴۹- پريم پيالو پر پيتو جن سڄاڳہ ٿي
ڪيي ڪليش وڪار تن - پل ۾ پاڻو هر
پائي سکہ سوروپ جو - سي رهن گهر ا گهر
پڙڪن نا در در - سي گوالا متوالن جهڻن

۲۵۰- صبوح سرڪ سڄي - پيتي جن پريم سان
انٽي پهر پرپور ٿي - سي رهيا رنگہ رچي
ڪيپائون ڪاپت جي - ڪوڙي پات ڪچي
محبت منجهہ مچي - رهن گوالا گم گيان ۾

۲۵۱- پيتو پراتهہ ڪال - جنهي پيالو پريم جو
سي ماڻين سکہ سهاڳہ جو - ڪٽي اوديا ڪال
رهن اگم ديس ۾ - سي انٽي پهر اڪال
گوالا لعلان لعل - ٿي رتا رهن رنگہ ۾

۲۵۲- پراتهہ ڪال پڪار - جن ڪٽي پرتپال کي
مٽيا دکہ سب تن جا - ويا وروڌ وڪار
سدا جيتيائون جڳہ ۾ - ڪڏهن نہ ڪيائون هار
گوالا سدائي سار - ڪري سهاڳي سي ٿيا

۲۵۳- پيتو جن پرڀات - هري پيالو پريم جو

مٿي ٻن جي من مان - ٻي سڀئي ڦات
ڪيڏي ويہ ورو ڪي - ظاهر ڪياءِ ذات
لائي لنون ڏينهن رات - گوالا رميا رام سان

٢٥١ـ ٻرانهہ ڪال ٻہ - جن ٻيتو ٻيالو ٻريم مان
ٻرهو ڏسي ٻاڻ ۾ - ويٺي تن هرڪر
ڀٽا وجي ڏر - گوالا جپي اجاپ کي

٢٥ـ صبر شڪر جو ساءُ - جني چکيو چيت سين
تن مٿي ٿي مهران ۾ - ريجهايو نجهہ راءُ
ٻڌهڻجو ٻاڻ چاڙهي ڪري - ڏين سڀ کي آدر ڀاءُ
گوالا سرل سڀاءُ - ڪري گھمن سي جڳہ ۾

٢٥ـ جني رکي رت - صبر ۽ شڪر ۾
ڪڏهہ ڪام ڪروڌ ۾ - موڙهي نہ تن جي مت
ٻائي گيان گروءَ جو - ٻاتي تن سمت
گوالا گھڻجہ گت - ٻائي رميا رام سان

٢٥ـ ٻڌهڻجو ٻاڻ سچاڻ - ٻراڻي ٻيهي ٻاڻ ۾
نہ ٻولي ٻڏي ڪير تو - ڪير چاڙهائي چاڻ
ٻائي گيان گروءَ جو - رهہ تون سرت سڄاڻ
گوالا لکہ اُهڃاڻ - انيڪ ٻد اواڄہ جو

٢٥ـ سوجهي ڪيو سهي - جني ٻڌهڻجي ٻاڻ کي
ٻاتو ٻد ٻورن کي - تن راڙول وت رهي
ماري من مٿي ڪيو - آتم ڏن اهي
واڄين ڪين وهي - سي گوالا مايا موهہ جي

٢٥ـ ٻڌگر ٿا ٻچن - ڏسي مچ ميدان جو
سادگو نہ رکن سر جو - ٿا مڏهڻجهہ مچہ مچن
ڪيو قربان ٻاڻ کي - سو زهہ مرد سچن
گوڙهي رنگہ رچن - گوالا گم ڪري ٻاڻ کي

۲۶۰ـ ٻچن ٿا ٻتنگر - ڏسي مڇ ميدان جو
ڪامن ڪوري وچ ۾ - ڏيهي نت نسنگ
سر ڏناءُون سچ تي - توڙي نيڻ ننگ
چاڙهي ڳوڙها رنگ - ٿيا لعل ڳوال جوي

۲۶۱ـ ٻتنگر ٻچي لعل ٿيا - موتيون ماڪوڙيون
تاڻ نه جهلي آگ جو - سنت سا ڪوڙيون
جي جهولي جها ڪوڙيون - سي ڪٽن مڇن ۾

۲۶۲ـ ٻتنگر ٿيا لعل - ماڪوڙين موت ڪٺي
ڏناءُون سر سچ تي - ٻوءِ جا ڇڏي خيال
رتا آتم رنگ ۾ - ميٺي ٻڌو جا جال
رهيا سدا نهال - ڳوالا گم ڪري ٻاڻ کي

۲۶۳ـ فقيري ۾ چار اکر - في ڪاف ري يي
في فاڪو ڪيڏي فڪر ڪر - ذڪر ۾ سر ڏي
قاف قناعت قدم ڌر - يي يقين لي
ري رياضت ڪن جي - ڳوالا فقير سي

۲۶۴ـ فڪر فقيريءَ فرض - آهي اصل کان
ٻنا ڏوئيڏئي ٻانهن جو - آهي اجائي مان
ٻاڻ وڃائي ٻانهن جو - جڙي جانب سان
ڳوالا تني تان - گهوريون گهوري گهوٽ تو

۲۶۵ـ قدر جي فقيري - ٻڌري ٻاکهين ٿيو ٻوي
ٻنا رهڻي رهت جي - ڪٽي مڪر سان رام جوي
لڪين اباڙون هٺي - توڙي مٺي لات لنوي
مڙئي ملڪ ڀڏوي - تڏهن ڳوالا ٻائي نه ٻي ۾ ڪي

۲۶۶ـ ذڪر ذڪر فناءَ - رهي فقيرن وٽ
ڏناءُون ڏاج تني کي - ٻاڻ هنيو جن ٻٽ
ڪري سر جي سٽ - ڳوالا سي گهڄ ٿيا

۲۶۷- فقيري نه فڪر ڪر - نه ته آهه اهائي ويس
ٻاري ٻيٺ ٻسن جن - ڪيئي تون ڪروڙ ڪليش
ماري من مٺي ڪري - رهه اوڏوت اويس
نه گوالا اگم ديس - پرجهي پائين پل ۾

۲۶۸- فقيري ڪان فارڪ - فقير ٿيا فڪر ڪري
پائي پد پرليت سان - لوچي لنگهيا لڪ
گوالا ڀرم شڪ - ڪيڏي سي ڪامل ٿيا

۲۶۹- فقيري فڪر نت - رهن ڪنا هيٺ
انهيءَ ڳجهه اسرار جي - ڪنهن ڪنهن ڪل هيٺ
جني سر ڏيٺي - گوالا پاتو پيئي ڪي

۲۷۰- نوڙيو ترت چار - گرمکه مايا موهه جو
ڪميو نت خيال سان - سمسي منجهان سار
هٿي پاتو پاڻ کي حليمت جو هار
از ڳجهي اسرار - گوالا ڏسي گهر ٿيو

۱۷۱- نوڙي ننگه ناتو - گرمکه پاتو گيان کي
ڳالهه مٺي جت ڦٽ جو - ٻوجو سر جاتو
نوڙي لچائن تن کي - وراپو ڪاتو
رچي ڏينهن راتو - رهي گوالا گگن منڊل ۾

۲۷۲- تڪر جدي تول - پاتيو ڏکه ڏولي ڪري
تن ملي من موهن سان - پاتو پد امول
ماڻيو سکه سوروپ جو - ڪيڏي ڀرم ڀول
سدا رهي اڏول - سو گوالا گگن منڊل ۾

۲۷۳- نوڙي پوڄاري - گرمکه ڀڳتا گروءَ کي
پي سڀ سنسار جي - جوت ڏسي پياري
دنيا آشا واشنا - ممتا تن ماري
ڪٽي گوالا ڪتاري - تن ماريا ويري مؤن سين

٢٧٤- ٽڪر منجهه ٽولي - ملي سالڪن سڄڻ جي
جن ڀرائي گيان جي - گلي ۾ جهولي
انهيءَ اڱڻ گهر جي - پڌايئون ٻولي
گوالا تيس گولي - مان انهي ڀر انهن جي

٢٧٥- ملي پريمي پاڻ ۾ - تا مڃي مجلس ڪن
تي چار پنڌ پرجهي - پري ڪيا جن
هڪڙو اکر الک جو - محڪم رکي من
سدا سي سکي ٿيا - لڳو تاپ نه تن
گوالا ساڻ سڄڻ - سي گڏ گذارين گگن ۾

٢٧٦- ملڻو من موهن - ڪوٽ جنم جي ڪس وئي
تنو من نري ٿيو - تنو سڀ پنڌن
مرليءَ موهي مست ڪيو - ٿيو جت پرشن
گوالا سو چند گهن - جڙي رهيو جيءَ سان

٢٧٧- من موهن مليو - ٿي سرهائي سکيون
سڻائي مرلي شبد جي - موڙهو من چايو
انهي ڀر اندر رهي - رانول ساڻ رليو
اچي ڀاڳ ڦليو - ڪنهن گوالا ٻورن ڀير تي

٢٧٨- ڏٺي مرليءَ مند - من موهن من موهيو
ڏيکاريائي ڏيل ۾ - ڀار پرهم پر چند
ڀل ۾ ڀاڙو پرجي - ٻورن پد اکنڊ
پند سڀ پرمنڊ - گوالا ڏسي گد گد ٿيو

٢٧٩- وڄڻي لڳو لڳي - موهن جي مرليءَ سان
جوت جوکيت پرم جي - سڀئي پرانت لڳي
رڳ رڳ منجهه رباب - جنهن انهد تار وڳي
انهيءَ جوت جڳي . گوالا گگن منڊل ۾

٢٨٠- موهيو مڌر آواز - سڪي من موهن جي

پيا سهسين باجا سارنگيون - وڄن سر مڌل ساز
ڪڏهه نه موهين من کي - تن سازن جا ناز
راڻول روحي راز - گوالا هڏڙو مٺ ڪيو

٢٨ـ موهيو مرليءَ من - سکيون وڃائي سانوري
چڙائي گهر ٻار کان - ٻلايو تن ڏن
سانوري جي سڪ ۾ - ندگر ٻانيم ٻن
گوالا چڊ چيٺن - ڏسي ڏک سڀ ڏور ٿيا

٢٨١ـ من موهن جي مام - موهي مڏڙو مست ڪيو
اڌمان اٿن اندرمان - سارينديءَ تنهن شام
ڪڏهه ڇاڻي ڪين ڪي - اگن اندر جي عام
گوالا گوڪل گام - ملان شل موهن سين

٢٨٣ـ نرويري نشڪام - ملن شال مٺيءَ کي
جيارين جي جيءَ کي - ڏيٺي ٻورن مام
سدا تن جي سڪ ۾ - جر وهائيان جام
گوالا نرگن نام - جن ڏيکاري ڏک ڏور ڪيا

٢٨٤ـ سڌتن ڪيڊيو هٺ - گيان و گيان ويراڳ جو
جيڪو اڄي جڳت سان - تنهن کي ڏين جهٽ
ڏين لڪ سوروپ جي - پياري پريم ٻٽ
گوالا ڪوري ڪپٽ - ڪيڏن جلد جيو جو

٢٨٥ـ سڌت سچا سيٺي - جي جوڙين جيو جگديش سان
سڄن هزارن لکن مان - سي اپدا ڪي ڪيٺي
ملن سي مون مٺيءَ کي - ته ٿين ڪارج سپيٺي
جياري جيٺي - ملائين جي ماڪب سان

٢٨٦ـ مليا من گهريا - سرتيون سڌت سڄڻ مون
جني جي درشن سان - سپيٺي و گهڻ ٽريا
سڀجي ڪارج سريا - گوالا گڏ جي تن سان

٢٨٧۔ ڀلي آيا جي ڀي - سرتيون سڄڻ اڱڻ اڄ
جني جي اُڏيش سان - ويو سڄي جو سڄ
ڀل ۾ ڀاتو ڀي ڀ - گوالا گڏ جي اُن سان

٢٨٩۔ ويا جوڳي جوءِ مان - ڀري ڀورب ڀار
ھاءِ تن وٽ ھيڏڙا - گهايل ٿي تون گهار
ملائي تون منڙو - اندر کي اُجار
گوالا گڏ گذار - تہ ڏيهن سڌ سوروپ جي

٢٨٩۔ ويا ڀورب ڀار ڏي - جوڳي ڇڏي جوءِ
اُٿن اُڏمان اندر مان - ڀسيو تن جي روءِ
ڏني جني ڏيل کي - ڪميا جي خوشبوءِ
ھي ھيءَ ملن ھوءِ - تہ گوالا گذارو ٿئي

٢٩٠۔ ويا جوڳي جوءِ مان - سي ڀورهي ڀري
ڪيئن ملنديس تن کي - ڀيرين پنڌ ڪري
سرتيون تن سڄڻن ري - ساڄت ڪين سري
اڄن مان گهري - تہ گوالا گذارو ٿئي

٢٩١۔ ويا جوڳي جوءِ مان - ڀورب ڪري پنڌ
روئن رت اکين مان - ڪيڏانهن نہ ڦيرين ڪنڌ
تن ڀيارئو ڀر ڪري - مرڪي محبت مڌ
گوالا ڏنو سڳنڌ - آديسن سو آد جو

٢٩٢۔ مان ملين آگاهہ - اڄي اڱڻ اوچتو
جوڳين جي مارڳ جو - ھو ڇت ۾ چاهہ
ڏيکاريائون ڏيل ۾ - سچو شاهن شاهہ
گوالا اکڻ اڱاهہ - ڀر جي ڀاتو ڀل ۾

٢٩٣۔ اڄي ڪاڄگهہ ڪوڏ مان - ڪيڏي وڃين اڏ
سچن سالڪن جا - سو گهريا ڪڪر ۽ ڪڏ
جوڳين جوڳہ ڇڏي ڏنو - ٿيا مانن جا مڏ

دانشن عاشقي چڙدي - سهيا نر شريعت ڏڏ
پڳ پڳهي چڙدي - ڪريا وشين ڪڏ
بوهيڻ ڪرم چڙدي ڪري - ميڙي ماڻا ٿيا بڌ
واصين قصا چڙدي - سو اکين سڪايا هڏ
سورمن سورمائي چڙدي - ڪن ڪانڙن سڏ
مڙس سڀ مجو ٿيا - ڪٿين ڙالن لڏ
چيلن آگيا چڙدي - رهيا روڙهارڏ
سکن سکيا چڙدي - ٿيا بوجا ٻر بڌ
ٺهلين ٺهل چڙدي - ٿيا واشعا پڏ
گوالا گروڪي ڪي - پيا ڪوڙئين ماڻا اڃڏ
سهسين ڏسجن ڏڏ - ساڪ رهيا ڪي وجي

٢٩٦ - لڪين عاشق لوڪ ۾ - تا نپاڻ ٻڌائين
سر نه ڏين سچڻ لاءِ - تا سورا سڏائين
ڪي عاشق ان جا - بيت ٻري ڪائين
ڪي عاشق اوڏڻ جا - بهت رهنئر ڪئين
ڪي عاشق عورتن جا - سر ڪي سيڱارين
ڪي عاشق ماڻا ميڙو متي منهن اڻين
ڪي ترشنا رلائي روڳي ڪيا - جام جنڪو جامين
نر جام نسڪامنا - وڙا ڪي آهين
جاڻن دنيا ڪوڙي سي - ڪوڙين ۾ آهين
لکر سين لڪائين - سي گوالا لکر الکر هي

٢٩٧ - گهم تني سان گهمٽي - گهمي جي جاڻن
مٺا سان ٻين - گهمي گهر قناءِ ٻين
ويهه تني سان ويهٽي - ويهي جي جاڻن
مٺا سان ٻين - ويهي وڙ وهڻ ٻين
سمهه تني سان سمهٽي - سمهي جي جاڻن

مٿان ساٽ ٿين - سڀئي سر وڃاءِ ٿين
ڏس تڏي سان ڏسڻي - ڏسي جي ڄاڻن
مٿان ساٽ ٿين - ڏسي ڏر ٿرائين
ٻول تڏي سان ٻولڻي - ٻولي جي ڄاڻن
مٿان ساٽ ٿين - ٻولي ٻڌ وڃاءِ ٿين
سڻ تڏي سان سڻڻي - سڻي جي ڄاڻن
مٿان ساٽ ٿين - سڻي سڌ وڃاءِ ٿين
کاءُ تڏي سان کائڻي - کائي جي ڄاڻن
مٿان ساٽ ٿين - کائي خار ٿرائين
پيءُ تڏي سان پيئڻي - پي جي ڄاڻن
مٿان ساٽ ٿين - پي پيار وڃائين
سنگهه تڏي سان سنگهڻي - سنگهي جي ڄاڻن
مٿان ساٽ ٿين - سنگهي شان وڃاءِ ٿين
ڳاءِ تڏي سان ڳائڻي - ڳوالا جي ڳائين
مٿان ساٽ ٿين - ڳائي گيان وڃاءِ ٿين

٢٩٨- ڪوڙين مڃڻهان ڪو - واصل ٿيو وحدت کي
ڳالا گيهت ڏکر ڏاکڙو - سر ٻر سڀي جو
اگر امرا ٻورهه - وڃي ٿيتو سو
جو ڳوالا جٺري مو - سو اکي ڄپي ڪين کي

٢٩٩- جو ڳين جوءِ ڇڏي ڏني - اجو ڳين جهلي جوءِ
روئو ٻسان رڙءِ - ڳوالا الٽي ڳالهه جي

٣٠٠- ٻري ٻسجهه اُن کي - جڏي جوءِ ڇڏي
ڳوالا گيان ڳڏي - ورتي جن ويراڳ سان

٣٠١- جڏڪي جوءِ ڇڏي ويا - ٻري ٻس اُنهن
گنگا جمنا سرسوتي - وڃي نهائي جن
الٽي آتم ٻڌهه - ڪيو آڪاڙو تن

گوالا ساڻ سڄڻ - سي ملي ماڻين موج تا

٣٠٢ـ ٻري ٻسجهه اُن کي - جوءِ چڙهي ويا جي
سي ويا وڃڻ کي - گوالا گم ٿي اگم ۾

٣٠٣ـ اسٿول دوءِ چڙهي - سي سوکيم جوءِ ويا
لعلن لعل ٿيا - سي گوالا گوبند سان ملي

٣٠٤ـ کميا خاڪ لڳن کي - سي لائي لعل ٿيا
جڳت جتائون سر رکي - جوڳي مري جيا
منڊرا مرم من کي - پائي ٻار پيا
نسدن رهي کيا - گوالا ڳوليٺون ڳجهه کي

٣٠٥ـ سيل لنگوٽي سهجه سنگي - جٽيون جپ رکي
ڌاڪ لڳائي ٿتؤ جو - آتم جوت لکي
انمرت ڏار چکي - ٿن گوالا گم ٿي پاڻ ۾

٣٠٦ـ سر ٿي تاج ترڪ جي - سي راتول پاڻ رکن
ڪين ڪر منڊل ڪر ۾ - لنيءِ لکه جلن
پريت پستڪ پاڻ سان - سي ڪاهوڙي ڪٽن
پريا ائين پڙن - تر اڃان پنڌ پري ٿيو

٣٠٧ـ مون پروڙيو ملو - تر اڃان پنڌ پري ٿيو
جتي آڪاس نه پرٿوي - نڪو جل نه واءُ
نڪو سورج چنڊ - ڪو نڪو اگنيءِ ڌاءُ
گهايان کي گهاءُ - گوالا پهتو اُنهين

٣٠٨ـ ماءُ پروڙيم پنڌ - ازغيبي اسرار جو
پڌي سنڌ رو ثابوت جو - ولي روحي رند
وڃائي وجود ۾ - اڪو ڪل واري تند
وجهي قڻف ڪلال ڪان - چاڙهيو مستيءِ منڊ
گوالا ڪوري ڪند - پهتا تهين پار کي

٣٠٩ـ دسريو جن وجود - سي ٿيا حقيقي حال جا

ماري من کي ميڃاڻ - سو ڪيائين نفيءَ سان نابود
خفيءَ سان خيال رکي - ڪيائين سرئي مڌجهه سجود
گوالا گم ٿي ڳڻن ٿا - ٿيا روحڻي سان باسود
محبتي معبود - ٿيا ذاتيءَ سان جڙي

۳۱۰ـ مڙيا سي جڙيا ٻائي صبر شانت
ماڻهين سک سديو سي - ڪڏي ٻولو ڀرانت
ٻاڻ اڪائي لوڪ ڪان - ٻاتي تن ايڪانت
گوالا تن جي ڪرانت - ڪڏهن جپي ڪين ڪي

۳۱۱ـ جي مڙيا تن ماڻيو - هٿ وارا ٿيا هوڙه
گوالا ڳرن ڪين ڪي - ڪڏهن روڙها روڙه
محب نه ماڻين موڙه - ٻائي شانت صبر کي

۳۱۲ـ سهجي سک سوروپ جو - مڙي تن ماڻيو
گوالا مليل مٽيءَ سان - لعل ڇنڊي ڇاڻيو
موتي مايا موهه ۾ - ڪڏهن نه تن تاڻيو
انيئي لعل آڻيو - اڪائين سي لک سان

۳۱۳ـ جن هارايو تن کٽيو - جن کٽيو هارايو تن
هيءَ تو بات اُلٽي - ڪنهن گرمک رکي من
اوربن سي اندر سان - ٻٽي سان ڪڏهن نه ڪن
گوالا الک انهن - ٻرجي ٻاتو ٻاڻ ۾

۳۱۴ـ لڌهن کي ڏسن ڪين ڪي - ڏسڻ آهي جو
ٻڌي ڏيٺي ٻاڻ کي - موڙهي روئين جو
گوالا گم ڪيو - تو ڪنت ٻڌهڻجو ٻاڻهين

۳۱۵ـ ٻيگم ٻحر عميق ۾ - ڏي ٿبي لهر اٿل
ڪيڏي وهم دليل سڀ - ڇڏي کوتو خيال
رهي گم گيان ۾ - ڇهي جم جنجال
گوالا رهي خوشحال - ماڻهه سک سروپ جو

۳۱۶- بيگم بحر عميق مان - لعلون اهي لکا
بيگا ڍرن ڪل بحت ڪان - رهي تون نرهڪا
آڻي موتي عميق مان - ڪرا موتي لکا
الٿي ٻهر الکا - گوالا گذارج گذ جي

۳۱۷- بيگم بحر عميق مان - اهي لعل اهول
گوالا اکيا ابداسي - اجر امر اڏول
ڪيڏي ٻرم ٻول - ماڻهو سکا تن سان ملي

۳۱۸- بيگم بحر عميق جي - سوجهي جن ڀاتي
ڏنو ڏاتر ڏيل ۾ - ڀائي تن جهاتي
انهيءَ عشق اهيڊ ۾ - رهي ڏن راتي
گوالا تن ذاتي - لعلون لڌيون لهرن مان

۳۱۹- بيگم بحر عميق جي - بيهي ڏس ڀاڙال
ڀائي سکا ساگر جو - تنهي تولي ٽال
آڻي موتي عميق مان - ٻاهر تون سنڀال
گوالا ڪجا نا ڳالهه - اوڻهي بحر عميق جي

۳۲۰- بيگم بحر عميق جو - ہرجهي اهي ہار
سمجهي سکا ساگر مان - سوجهي ڪٿجا سار
تہ گوالا محب من نار - ڏسين ٻنهنجي ڏيل ۾

۳۲۱- بيگم بحر عميق جو - ہار اهي ہرجهي
گوڻهي گوالها ڳالهه ڳجهي - ٻاڊال ۾ - ڏسي
وڃي لهر ڏکن جي
گوالا رهه نہ مڇجهي - گهڙندي ڪرلا ڍپ

۳۲۲- بيگم بحر عميق ۾ - ڪروڏ ڪو - نڪو وبري سب
الي ڪام نہ - نڪو ڍپ ۽ ٽپ
ٿهين ہد ۾ ٻجهي - سوجهي لهه ساگر کي
گوالا ڏهڻي ٽپ - گهڙ نہ لٽيون گهوٽ

۳۲۳- بيگم بحر عميق ۾

ڇهڙي وڃي پاتال ۾ - گوالا لئي اڻ موٽ
ڪيڏي ڪيڏ يا ڪوٽ - سوجهي اهو ساگر کي

٣٢٤- ٻيگم ٻحر عميق ۾ - گهڙي اون گهاريجي
مڇي ڪڇي واڳو وڏا - مڇمڇ سان ماريجي
آدي وياڌي اپاڌي - تنهن کي تاريجي
پرپت پوري ڌاريجي - سوجهي گوالا ساگر کي

٣٢٥- ٻيگم ٻحر عميق ۾ - جان جڙين تان رهه
سور سڀئي ڏک ڏاڪرا - سڀ سمند جا سهه
هيرا موتي مالڪ - اوجي اوجي لهه
گوالا کاهين نه ڪهه - اوٺهي ڳالهه اڳم جي

٣٢٦- ٻيگم ٻحر عميق جو - پار جدي پاتو
تني ڏيٺي عميق ۾ - تن جدو تنگ ناتو
گوالا اندر اونهي ۾ - رهن ڏن راتو
ڪلپت جو ڪاتو - ميٺي وينا محرات ۾

٣٢٧- ٻيگم ٻحر عميق ۾ - وڙا ڪي ويا
آڻي موتي اڻ ميا - سڪي سي ٽيا
جڳان جڳ جيا - گوالا سوجهي ساگر کي

٣٢٨- ٻيگم ٻحر عميق ۾ - ويا ڪي وڙا وير
پڌي ستيا سدد رو - ڏيٺي دل کي ڏير
آنداڻون موتي اڻ ميا - مڇهان نرمل نير
گوالا رکي اکير - ساگر سوجهي سي چڙهيا

٣٢٩- ٻيگم ٻحر عميق ۾ - وڙا ويا ڪي
سڪر نه سڌا ڪڍهن - هٿا جريدا جي
وجي پهتا پار سي - سوجهي ساگر کي
گوالا مڪت سي - ماڻين سڪر سروپ جو

٣٣٠- ٻيگم ٻحر عميق ۾ - گهڙي ورتو جن ساهه

لڳي ڪين دايا جو - تن کي ٿئو واءُ
ٻين جا مرڻ گهوريا - هن جو ٻاو ٻاءُ
ٿئي ماڻيو ماءُ - جن ٻيٺو گوال ٻرهم سان

٣٣١ ٻيگم ٻحر عميق جو - آهي اونهو ٻنڌ
ٻارڻ تر ڪنيو ٻارڻ سان - تن گوالا ماڻيو منڌ
ٻائي گيان سڳنڌ - سو سدا رهيو سو روپ ۾

٣٣٢ اونهي ٿنڌن عميق مان - جني ٻيٺي ٻڪ
ٻيهي ويا ٻاتال ۾ - سي ڪري سوائي سڪ
گوالا ٻحر عميق ۾ - ڪري ويٺا لڪ
ڏسي مورت هڪ - سمايا سو روپ ۾

٣٣٣ تون ٻائي تهان تڪڙو - ٻڻ وڃڄ ٻيهي
ٻيگم ٻحر عميق سان - نيهه لائي نيهي
تر گوالا سٻيئي - ڪارج تو ٻورا ٿين

٣٣٤ ٻيهي وڃج ٻاتار - آڻج موتي اڻ ميا
چڙي نند اگيان جي - ڪا گهڙي اُت گهار
رکر ڦاٽتي سچ جي - تکر وهي ٿي ڌار
ٻي تون ٻڪ ٻرهم سان - من ٻنڀڃي کي مار
اونهي ٿدهن عميق ۾ ڏٻان سچو تون ڪار
گوالا نت سنڀار - ٻيگم ٻحر عميق کي

٣٣٥ ڪنبي ڪنبي ڪت - اگيان سڃهي ڏيهه ڏاڏن جو
واري ورهه وجود ۾ - وره وره ڪندي وت
گوالا گمر ٿي ٻاڻ ۾ - اسدن روئج رت
رکجه سڌيا ست - تر ٻرهو لو ٻنڀڃو ڪري

٣٣٦ ڪا ملندي ٻرئين ڏي - مون جهڙن چڙي مرجات
سڳر ٻنڀور جا - ظاهر ڪري ذات
جني شريعت کان ارهقت ڏي - رکيو حقيقت رات

ٻي پيالو پريم جو - اوٻن لالن لات
ٻسرڻ ڏاران پريتن جي - ٻي وائي ڪري نه وات
ملڻ ڏاران محب جي - سرتيون چالي سڪرات
گوالا ٿي اثبات - ڏسي هوت هلي آئي

٣٣٧- جتن جتن ساڙي سور - تتن تتن هلي هوت ڏي
اچي عشق انهيءَ جو - ٻل ٻل چڙهيو ٻُور
پرجهي ٻڪڙيو مور - گوالا گوندر نه رهي

٣٣٨- آيو عشق اديون - اڱڻ مهنجي اوچتو
دوست ڏاران دم هڪ - ٿيان سال صديون
وهن نير نديون - گوالا رهي گوندر رين

٣٣٩- سرتيون تن ساٿن - سچ نه وسندي ڪٿي
انهن لاءِ اکين مان - وهي نير جتن نارن
تن پرين جي پارن - گوالا چت چڱو ڪيو

٣٤٠- سي مون مان سيڻ - جن سان جيءُ جياريان
اوريان ڳالهيون اندر جون - نرمل ٿري نيڻ
ڏين ڏيو ڏکڻي کي - واري نه جون ويڻ
گوالا ڪارائين ڪيڻ - انهيءَ امر ديس جا

٣٤١- درد جو دارون - ڪنهن کان پڇان ڪوڪ ڪري
چڪيا قت قتيل جا - ڪريان پڪارون
ازغيبي آواز سان - وجن تن اندر تارون
لهه ساجن تون سارون - گوالا گهايلن جون

٣٤٢- ٿلي آيو درد - جنهن ميرا اڱڻ اجاريا
جوڏس جتائون ٿيون - مليو محب مرد
گوالا جوڳ گرد - ٿيو سوجهرو سوز جو

٣٤٣- ويچاري ورهه - گهاريو گهايلن سان
پري پيالو پريم جو - پياريائين پرهه

گوالا پڇر پرهه - سڪو باغ بهار ڪيو
٣٤٤- ڪر همرائي هاڻ - اڄي ورواهيءَ سان
آءٌ اڳلي عيبدار - آهي ڪانڌ مون ۾ ڪاڻ
ڏيئي همت همت جا - ترت مون کي تاڻ
ڪر ڪاريگهه رهاڻ - اڄي گوالا غريب سان
٣٤٥- ڏکن ڏنو ڏاج - وريئيون وصال جو
ساڙيو سوز فراق جي - سدد و سکن ساج
پيدر پدو ڪاج - گوالا گوندر سان ملي
٣٤٦- جي تون سهاڳڻ صاحب جي - ته پر ڏر ڏهاڳڻ جان
متان هوڙهي هٿ ڪرين - ته آهيان سهاڳڻ مان
وجهي در دوست جي - متان تنهنجي نڪري لان
ڪٽي هٽڻدءَ کوهه ۾ - ڪيرائي ڪوتن تان
پوءِ هٽڻدين هٽڙا - ته ڪيئن ڪيو هٿ مان
گوالا صاحب سان - رهه نماڻو نرهٽ ٿي
٣٤٧- گهڙي پڌا گهڙي هلي - سانگو رکي نه ساهه
وجهي محب مهار ڏي - مدامهان ڏونس دريا
کهي گوال ڪدن مان - ڪندي وجهي ڪاهه
تنهن سان ٿيءَ همراهه - ستگر سچا سير ۾
٣٤٨- سچيون سهڻيون سي - جي سانگو رکن نه ساهه
ڪڏ نهه نه پيچن ڪپر - وڃهن اڄلي پاڻ آڙاهه
صدقو ڪن ساهڙ تان - پنهنجو ساهه پساهه
ٿين واصل پلاءِ - گوالا سر گهورين جي
٣٤٩- گهوري سر تان گهورين - جي مون ملي محب مهار
پٽي پاپان پاڻ کي - ڪري هيڏٽي جو هار
محب من جو يار - گوالا ملي غريب کي
٣٥٠- همت رکي هل - چڙ هيڏائي هداجڙا

پڏي سنڌ رو ڏاهوت جو - ڇاهه منجهان تون ڄل
موٽي ڇگهه مهران مان - رکي پنهنجو پل
سدا رهج ساگر ٿي - گوالا ڪيڏي ڇل
رهج نت اٿل - ٻتان ٿئين ڪانيارو ڪنگن جئن
٣٥١- رهه ڏاهوتيءَ سان - رکي همت هنجڙا
ڇڏ جم هٿ هوئڻ جو - ڪيڏي پنهنجو پاڻ
سدا رهج ساگر ۾ - اهو ٿئي اهڃاڻ
سوجهي سچ سڃاڻ - ته گوالا رهين گل جئن
٣٥٢- هنجڙا هٿ ڇڏي - ملج تون موهن سان
رکندين پريم پڪو تون - ته ڪيڏندءِ ڪين ٿڏي
ڏيندءِ موٽي اڻ ميا - منجهان سڪ سڏي
گوالا من گڏي - رهج سدا ساگر ۾
٣٥٣- هئي هئي هنج هتان - مون بيٺئي ويا
گوالا پوليون گجهه جون - وڃائي وات ٿيا
ڪوڙئين ڪنگ پيا - ڪو ڪارون ڪن ڪيترون
٣٥٤- ملڻ چاهين موهن سان - ته ڪر دئائي دور
پائي منهه مند رپ - سپ دروازا پور
ته گوالا تو ڪان دور - پرين پلڪ نه ٿئي
٣٥٥- وحدت جي درياهه ۾ - جي گهڙيا سي ڄڙهيا
توڙي ويد ڪتيب هو - پران ڪين پڙهيا
اڪين لهرن وچ ۾ - اتڪ پر ڪين اڙيا
جانب ساڻ جڙيا - گوالا گڏ جي گگن ۾
٣٥٦- وحدت جي درياهه ۾ - پير جني پاتو
ستت چاڻ سڃاڻ ٿي - ڄاڻي تن ڄاتو
گوپيچند ڀرٿريءَ جهڙي - توڙيو نڪر ناتو
شاه ساطان سڄڻ سٽي - ڪٿيو ڪلپت جو ڪاتو

ماڻ لاءِ محبوب جي - رهيو اٿئي ٻهر آتو
ازل حق منصور جئين - پنهنجو سروپ سڃاتو
ٻار ٻڌيءَ جو ٻڪر ۾ - جهڙي سر ڄاتو
پيا ۾ عاشق عشق ۾ - روئن ڏينهان راتو
تن جي رمز ٻروڙي ڪون - هو ٻولين جي ٻاتو
اونهي لونءِ سان لاتو - تن گوالا آواز احد جو

٣٥- وحدت جي درياهه ۾ - جنهن ٻاتو ٻير
ڏنو تنهن ڏيل ۾ - سنت سکر سمير
ٻاتائون سک سروپ جو - ڪڍي دل مان ٺير
ڪنهن سان رکن نه وير - رهن گوالا سر سرشٽيءَ ۾

٣٥٨- وحدت جي درياهه ۾ - جنهن ڏنو تپ
ويا تنهن ولائت ۾ - جتي جپ نه تپ
نڪو ڪال نه ڪروڌ ڪو - نڪو ڪوئي ڌپ
گوال جورين نه جپ - رهن گم گگن ۾

٣٥٩- وحدت جي درياهه ۾ - جنهن ٽٻ ڏنو
سنسو ڀرم دليل - سڀ جهرڪ ساڻ ڇنو
رهي نرڀؤ نڀگر ۾ - ٻاٽي منجهه ٻنو
ڪنهن ڀر ڪين ڌنو - رهي گوالا گم گگن ۾

٣٦٠- وحدت جي درياهه ۾ - جن آڇلي ٻاڻ وڏو
مارگ تن موهن جو - ورتو سڌون سڌو
سر ڏيئي تن ست ۾ - اکنڊ نام گڏو
چيتن جو چڊو - گوالا ڏنائون گگن ۾

٣٦١- وحدت جي درياهه ۾ - جن آڇلي وڏو ٻاڻ
ٻلي تن ڪون ڀيد وڃو - سند و چلڻ چاڻ
وساريو وجود ۾ - ليهي نرڀؤ ٻاڻ
ٻلي ساڄن ساڻ - رهن گوالا گم گگن ۾

٣٦٢- وحدت جي درياهه ۾ - وڙلو ڪو وڃي
ٻڏڻجو ٻاڻ پرتيت سان - ساڄن وٽ سڄي
سنسا ڀرم دليل سڀ - سهجي سو ٻڏڄي
ٻچاري جڳن ڀڄي - گوالا ساهه پساهه ڪي

٣٦٣- وحدت جي درياهه ۾ - ورلو ڪو ويو
گهونا گهون ٻحر جي - سو تري منجهه ٻيو
ملي شد سوروپ سان - سو لعلن لعل ٿيو
جڳان جڳ جيئو - رهي گوالا برهم گيان ۾

٣٦٤- وحدت جي درياهه ۾ - جن ڪيو ٻاڻ ڦتو
مون تون اهم ڀاو جو - ڦاڙيو تن جٿو
رهي شانت سو روپ ۾ - ڪاڏو ميو منو
منجهان ڏيل ڏٺو - گوالا گام اگم ڪي

٣٦٥- وحدت جي درياهه ۾ - جن ڏٺو آپ ڏيئي
تن ڪون واد وواد جي - وائي سڀ وئي
خبر عشق اهيڃ جي - ڀل ۾ تن پيئي
لعلن لعل سيئي - ٿيا گوالا گم ڪري ٻاڻ کي

٣٦٦- وحدت جي درياهه ۾ - وڃي ڪو ويچار
ملي لهرن لڙ مان - جنهن ڪنيو نا ٻوتي سار
ورهه جو وجود ۾ - ڪري ويراڳي واپار
حليمت جو هار - پئي گوالا ٻاتو گلي ۾

٣٦٧- وحدتِ جي درياهه ۾ - ويو نيهي ڪونر ٻاڻ
نيهه نانا استي ڪنچن - عاشق تنهن اُهڃاڻ
وسايو لا وجود ٿي - نيهيءَ نرهوُ ٻاڻ
وڃائي سڀ ڄاڻ - گوالا گم ٿيو گگن ۾

٣٦٨- وحدت جي درياهه ۾ - وهو عاشق ڪو اوڏوٽ
ڪيو تنهن قرب سان - سنسو ڀرم ٻوٽ

ناسوت ملڪوت کان ٻري - ڄاڻيو جسو ۾ جبروت
لنگهي تڏهن لاهوت کان - ڏٺو حسن مدهوش هاهوت
سدا رهي ٿاهوت - گوالا ڳمر ٿيو ڳڳن ۾

٣٦٩- هيڪڙائيءَ جي حد ۾ - ست ٻيڙيون جڙهه ٻاڻ
شپ انڇا سويچارنا - تدو ماسا تاڻ
ستوارتي اسنشڪتي - پدارٿا ڀاوني ٻاڻ
تريا سڀين ٻيڙي - جتي نه جاڻ اجاڻ
تڏهن تريا کان ٻري - ڪو ڀڄي ٻڌ نرٻاڻ
گوالا ڪڏهن سڃاڻ - ٻاتو اهڙي ٻڌ کي

٣٧٠- وحدت جي درياهه ۾ - ويو قتيل فراقي
ڪولي اٿيو گهر جي - ڏٺي تڏهن تاقي
ملي سو موهن سان - جڙي نه ٿيو باقي
رهي اٿيءَ اوطاقي - گوالا ڪيلي ڳڳن ۾

٣٧١- وحدت جي درياهه ۾ - ويو هزارن مان هڪ
سڌ ڙيا سور سختيون ڏسي - اوجي نه لنگهيا اڪ
ويو لاوجودي لاحد ۾ - ڪو اوڏو ني عاشق
جتي جهرڪ شڪ - سو گوالا ڳمر ٿيو ٻاڻ ۾

٣٧٢- وحدت جي درياهه ۾ - جي گهڙيا سي ٿيا گهوٽ
ڪري ترڪ ترڪ کي - جستي ماريائون جوٽ
وٺي وحدت ور جي - عاشق ويٺا اوٽ
مور نه ڪاڏائون موٽ - گوالا ڳمر ٿي ڳڳن ۾

٣٧٣- وحدت جي درياهه ۾ - ويا عاشق الهيلا
وڃي ماڻيائون ملڪ سر - جتي گرو نه چيلا
اٿي ٻهر اٿيو ۾ - رهيا اوڏوت اڪيلا
ملي ڪيائون ميلا - گوالا هيڪم گهر ۾

٣٧٤- وحدت جي درياهه ۾ - ويا اوڏو ني عاشق

ٻائي ٻڌ ٻرتيت ساڻ - ٿيا اهولي اٿڪ
ملي شڌ سوروپ ساڻ - دوجي ٻڪن نه ٻڪ
ٻائي ٻورن ٻڪ - گوالا گم ٿيا گگن ۾

٣٧٥- وحدت جي دريا ۾ - ڪو ويو ويراڳي وير
ڇڏهن ٻاريو ٻن ٻواس کي - هٽي حقيقي نير
مليو شڌ سروپ ساڻ - سوجهي سو سرير
ٿي سو ڪميا ڪير - گوالا سمهيو سم ۾

٣٧٦- ڪريو سياڻو سڪڙ جو - سرتيون سيٽي
ڇڏي سڪر سيڄن جا - ٻهڙ ٻتر ٻيٺي
گوالا وڃو گهر تي - ٻاڪاڻ مڃهه ٻڌي
سڄيون آهن سيٽي - جن گهر ڪيو ٻاڻ اگهه

٣٧٧- ڪريو سياڻو سڪڙ جو - سرتيون تي سڄاڻ
ڪين لهنديون ڪانڌ کي - اوڳيون تي اڻ ڄاڻ
ٻيرين وڃايو ٻاڻ - ٻوءِ گڏيون گروهه کي

٣٧٨- سياڻو سڪڙ جو - جيڏيون ڪيو جن
گوالا تيون لعل سي - مليون سين ٻڄڻ
سي سڄيون سڌ جن - جي سانگو رکن نه ساه جو

٣٧٩- سياڻو سڪڙ جو - جيڏيون جن ڪيو
هنجي ويئون حال ۾ - ٻرو ڪنهن نه ٻيو
روئي رت اکين ماڻ - لکي ٻائين ليو
تن جو ٿر ٿيو - گوالا من محبوب سين

٣٨٠- سياڻو سڪڙ جو - جيڏيون ڪنديون جي
گوالا گوندر سين لڳهي - ساجن ٻسنديون سي
سي ويئون وڃڻ کي - جن سڄالو سهرين

٣٨١- ويو خيال ڪهي - الهي ديس اگهه ڏي
ڪوڙي ڪلهنا من جي - ويٺي سڀ ٻرانت ٻاڙي

اهڙي سگهه اڪيلي ۾ - آهيو روح رچي
انحد تار وڄي - گوالا گگن منڊل ۾

٣٨٢ـ هڪ ڏاڍون هڪ ۾ - هڪ ۾ هڪ ٿيا
سڀئي شوق ڪن جا - سڀ ٻولا ٻوڙ ويا
اُنهي ڏيڍي واٽ ۾ - وڃي پاڻ پيا
اڪي واڻين ليڪا - سي گوالا گگن منڊل ۾

٣٨٣ـ مرد هڪ ڏسن - جي گوالا صورت گهر جي
پنهنجي پاپ جي پاڇي ۾ - سي ڪڏهن ڪين وڃن
سڄي سگهه سا گهر ۾ - پيو پرپوءِ رئي ڏيسن
منڊل وجود وڄن - رڳون تن رباب ٿي

٣٨٤ـ وڃي جا وجود ۾ - طالب تند تدوار
سڻي ڪر سرلو ٿي - اڪيلي انحد ڏار
پوڙ ڏئي پڌ پڄر تون - پٽ پٽ جي پٽڪار
جڻي تون مان ناهه ڪا - آئي پرڻين پچار
گونگن جڻن گفتار - سڻي گوالا گگن منڊل ۾

٣٨٥ـ سڀاڻو سڪرت جو ڪيو جن سڪي
وحدت جي دريا ۾ - رهيون جاري پر جڪي
واڻين ليکا ڪا اوڪ ڪان - سي لالڻ لاءِ اڪي
تن جي دل تڪي - گوالا مڪري حال ۾

٣٨٦ـ جي واڻين پرين ملان - تن درد پيالو پيءُ
ناسوت ملڪوت ڪان لنگهي - ڏي جبروت ۾ جيءُ
لاهوت باهوت ڪان پري - لامڪاني ٿيءُ
پوءِ پرجهڻي پيءُ - گوالا گگن منڊل ۾

٣٨٧ـ سڀاڻو سڪرت جو - ڪرين جي سڪندي
الڻي پور اندر ۾ - رهه جڪي اون جڪندي
پائي مڄون مون ۾ - ملي ته ڪڏ ڪندي

لوڪن کان لڪندي - رهه گوالا گگن منڊل
٣٨٨- ڪري ويندو اڪ - دلبر درد ونڊن لاءِ
سو جهڙي ڪو منصور ٿي - ڪري نظر هڪ
لاهي لڳاهيا لوڪ جا - رکي سچي سڪ
هي پريم جي پڪ - گوالا ڳمر رهي ٻاڻ ۾
٣٨٩- پيدا درد دنيا ۾ - مانش چاڙهجي ڏور
جنهن گهٽو ڪاڻيءَ کي - ڪائي ڪري پور
گوالا درد ڏور - پڙهه ته پائين پيءَ کي
٣٩٠- پيدا پريم منش ۾ - آهي ڏور سمان
اهار ننڊ ڀئه ڀوڳه سي - آهن جو ٽين آن
وشيءِ ڀوڳه کي سم سکه - مورکه ويندا مان
گوالا ڪري هان - هليا هيري جنم جي
٣٩١- مليو منش جنم هيءُ - پرڀوءَ پرکڻ ڪاڻ
وساري تنهن کي ويسرا - هيءَ هيءَ ڪرين هاڻ
وٺي گيان گروءَ کان - سکه سهاڳي ماڻ
گوالا تاڻ ۾ تاڻ - موتي مايا موهه جي
٣٩٢- تون چئو الکه هڪڙو - ٻي سڀ پيائي ٻار
آتم اندر گهار - گوالا ٻاڻ گم ڪري
٣٩٣- تون چئو الکه هڪڙو - پيائي وڃائي ٻن
جدائيءَ جانب جو - گفتو ڪرڻ ڪن
جنهن گوالا گهايان - ويهه گذاري وحدت ۾
٣٩٤- تون چئو الکه هڪڙو - ٻي وائي سڀ وسار
گوالا ٻاڻ گم ڪري - من پڌڻجي کي مار
گهايان سين گهار - ته ٿوئي سد سروپ جي

ٻاون اکري

٣٩٥- الف اکر هڪڙو - مقرر ڪن من

نيهه ناتا اسٽي ڪڍڇن - ساهي ائين سمجهن
لڌي ڀنهنجي ڀاڻ جي - سوجهي ساهيڙن
ڪيڏهن سان ڪين ڪيئن - رهن گوالا شانت صبر ۾

٣٩٦- ٻي ٻره ٻحال ڪيا - عشق اُجاري
ڀنهنجو ڀاڻ ٻرهت ۾ - ڇڏ ڀائون سڀ ڳاري
رکي سجاڳي سرتي - سامين سڌياري
گوالا من ماري - رهيا شانت صبر ۾

٣٩٧- ڀي ڀيائي ٻن ڪري - ڏيڪڙائي ۾ هلن
سڀ کي ڀنهنجو ڀاڻ ڄاڻي - ڪنهن سان ڪين ڇلن
منو ڀولي منڌ ٻريو - سچي ساڪر سلن
گوالا ڄڻن گلن - ڏين سڳنڌ سڀ کي

٣٩٨- ڏي ڌرم سڀ دور ڪري - صاف سچانو تن
هرجاءِ ڏسي هڪڙو - ڀيائيءَ وڃائون ٻن
اهم برهم اسمي - منجهان ڏيل ڏسن
ڀنهنجو ڀاڻ ڀسن - رهي گوالا ڳڳن مڌل ۾

٣٩٩- تي ترڪ کي ترڪ ڪري - ڪيائون ڦٽو فرق
سدا رهن صاف سي - ڪيڏي اندر رهن عرق
ساهي سوڏي ڀاڻ کي - رهن گيان ۾ غرق
گوالا واري ورق - رهن شانت صبر ۾

٤٠٠- ٽي ٽين ڪين ڪي - ڪڏ نهه غافل ڀاڻ
ڪٽي ڏاڍو تي سچ جي - سدا رهن سچاڻ
ڀاڻائون ڀد ڀورن سو - ڇڏي اِي سڀ ٽاڻ
گوالا انهيءَ اهڃاڻ - رهن شانت صبر ۾.

٤٠١- ٽي ٽيڙي اوڪ ڇڏي - ٻرجهي ٻار ڀيا
وڃي ڄو ٽين لوڪ ۾ - ٻرهه واصل ڪيا
ٻوت ڀوڪيمت کي ڇڏي - ساهي سون ٿيا

سدا رهن ڪيپا - گوالا شانت صبر ۾

٤٠٢- ني نهرائي ٻاٽڪي - ڪيڏيائون ڇڏنا روگ
هردم هيڪڙائي جو - رکيو ڄو ٻين جو ڀوڳ
گوالا نہ ڇڏائين ٻاٽڪي - نڪي ٿو ٻين ٿو ڀوڳ
ڪيڏي هرڪو سوگ - رهن شانت صبر ۾

٤٠٣- ٿي ڏاڍوتي سچ جي - سامي رکن سدا
سڳي وڃائي شهد جي - ڪٽي گيان گدا
سڀ جاءِ ڏين سگهند سي - جگھ ڪان رهي جدا
فائق رهن فدا - گوالا شانت صبر ۾

٤٠٤- ٻي پريتڻون پريم جو - پيالو پيتو تن
سا پرجهياءِ ڳالهڙي - جا پيا ڪين ٻجهن
الهي ءِ اگم ديس جا - اڇيو اشارا ڪن
گوالا ڪڏهن نہ سلن - ڳجها ڳجهہ جي ڳالهڙي

٤٠٥- ڦي ڦوڙائي ۾ رهي - رئن ڏهاڙي رت
ڏهہ اندريون انڌ ڪرڻ - جيتي رکيائون جت
نرپندن نشڪام ٿي - ڪونہ رکيائون مت
گوالا رکي ست - رهن شانت صبر ۾

٤٠٦- جيم جتائون جهد جون - سامين رکيون سر
ڪري ٻيڪر ترڪ سڀ - وري نہ ڦاٿا ڦر
اندر عشق اُجاريا - ٻاهر رهن ٻڌي ٻر
ٻڌڪن نا در در - رهن گوالا شانت صبر ۾

٤٠٧- ڄي ڄاڻ وڃائي ڄاڻ - رهن سدا نجہ حال
ٻڌگالا ٿي پريت ڏوري - نسدن رهيا نهال
الڏا ٻوڙا گونگا ٿي - ڪاٽيائون جم جال
سدا ٿي خوشحال - رهن گوالا شانت صبر ۾

٤٠٨- جهي جهوري جهان جي - ٻل ۾ ڪيائون ناس

اگر ڏيس اڏول ۾ - وڃي ڪيائون واس
سدا رهن سوچ سي - جنهن سو اچل آڪاس
ڇاڏي دنيا آڀاس - رهن گوالا شانت صبر ۾

۴۰۹- جي مچي ٻاڏو ڀڳونت جو - لالن لڏائون
ڪڙو ٻران ٻرهوءِ ري - وچ نه وڏائون
رکي خيال خصم ۾ - سو جهي سڏائون
ڪميا ڪڏائون - ڪٽي رهن شانت صبر ۾

۴۱۰- جي جارئي رکي چت ۾ - ڀڄڻي سلتائين
ڄهن ستن جو ٻاڙ ۾ - ميلو ملائين
نو ڏهر ٻارهن ڌهد سان - جوڳي جلائين
اهڙيءِ ٻر آهين - گوالا شانت صبر ۾

۴۱۱- ڃي ڃل ڪيڏي سويڇ ٿيا - سمپورن سامي
رهن شاهن شاه سي - ڪين ڪنهنجي نه غلامي
سدائي سمير جنهن - دائم مدامي
ٻائي آرامي - گوالا رهن شانت صبر ۾

۴۱۲- حي حضوري حال جا - ٿيا سامهڙا سوهان
اڄيو جزبي جوش ۾ - آڻين درد ٻريا دوهان
ٻاهر ٻولين ڪين سي - اندر رت رئن روحان
ڪڇن ڪين موتهان - رهن گوالا شانت صبر ۾

۴۱۳- خي خودي جلائي جوش مان - جو ڳيڙن جاڳي
ٻائي ٻورن ٻد کي - ٿيا ترت تياڳي
ڇاڏي سرشٽي سڀني جنهن - رهيا ويراڳي
گوالا وڏ ڀاڳي - رهيا شانت صبر ۾

۴۱۴- دال دليون دنيا کان - فارغ ٿيا فقير
ڇاڏي وش سڀني جنهن - سهجي آلريا سير
ٻائي ٻد ٻورن کي - استت ڏيڙا وير

گوالا ڏيئي ڏير - رهيا شانت صبر ۾
۴١۵ـ ڏي ڏٺيءَ جي ڏيان ۾ - رهيا انهيءَ ٻهر ٻاور
شاڪون ٻاتري ٻري ڪري - ٻڪڙيائون ٻنهه ٻور
آنو بام عشق ۾ - ڪيا؟ جت جور
هر جاءِ ڏسي نور - رهن گوالا شانت صبر ۾
۴١٦ـ ڏي ڏيکون ڏيکون درد ۾ - ٻڌهڪو ٻاٽ گهن
سور سهيون ڏکر ڏاڪڙا - شوڙا سر سهن
اٿميا عميق ماڻ - امل لعل لهن
اهڙيءَ ريت رهن - گوالا شانت صبر ۾
۴١٧ـ ڊي ڊيلهه جهڏي ڪري - رهن انهيءَ راه
جني نه من ۾ ٻڌ پاٺي - اٿي ڪيا؟ ڪاه
هلڻ جي هن ٻار ڏي - نه سوجهي ڏڻائون نه سڌ
رهن بي پرواه - گوالا شانت صبر ۾
۴١٨ـ ڊي ڊولي سان ملي - پاتائون سک شانت
ڪڍيائون ڪوڙي اندر مان - ٻولو ٻرم ٻرانت
جهڙي وينا جگديس سان - پائي اکنڊ ايڪانت
جهڙي نه تن جي ڪرانت - گوالا ڏرن آڪاس ۾
۴١٩ـ ذال ذاتيءَ سان ملي - جهڙي ٿيا هڪ روپ
رهن نرڀؤ ٻڌ ۾ - جني ڄاتو نه ڏوپ
ٿيا امر اڏول سي - پائي ٻڌ انوپ
گوالا ٻون ٻوپ - ٿي رهيا شانت صبر ۾
۴٢٠ـ ري رل مل رام سين - آديسي اوڏوت
ڪڍيائون ٻڌهجي پاڻ مان - ٻولو ٻرم ٻوت
ميهڻي مهراڻ ڪان - لنگهي ويا لاهوت
ٻڌي سڌ رو ٿاوت - رهن گوالا شانت صبر ۾
۴٢١ـ ڙي ڙاڙا طلب جا - سهڻي ٻڌ ڪري

هليا اگم ديس ڏي - دم نه قدم ڪري
جن ڇڏيائون تن ڪيائون - نيڻن نير ڀري
ڀيا ڀار ڀري - گوالا جڙي جڳديس سان

٤٢٢ـ زي زاري ڪري رات ڏينهن - ٻرجهي لڏائون ڀار
سڀ سان سم درشٽي رهي - سوجهي ڪڍيائون سار
رمي رهيا رام سان - ڀائي حليمي هار
انيڪ ڪري اُڌار - رهن گوالا شانت صبر ۾

٤٢٣ـ سين سم سنتوش جي - سائين رکي سار
رهن سکر سوروپ ۾ - ڇڏي جيت ج هار
ڀڃائون ڀرم ڀاو ۾ - ڀيو نه ڏٺائون ڏار
ڪري سرت سنڀار - رهن گوالا شانت صبر ۾

٤٢٤ـ شين شاهيءَ کي ڇڏي - هٿ ڪيائون نٽرت
سدا سپيرين جي - ڀائي مت سمت
ڪيڏيائين ڀڳتي ڀاڻ مان - ڪوري سڀ ڪلپت
گوالا ڀاري هٿ - رهن شانت صبر ۾

٤٢٥ـ صاد صورت ڏسي مورت ۾ - رهيا نت نري
الکه ڏاران ان کي - ساعت ڪين سري
ڀائي ڀد ڀورن کي - رهيا سکر جري
جهڙي جڳه مري - رهيا گوالا شانت صبر ۾

٤٢٦ـ ضاد ضلامت ڀاڻ تان - لاهي لعل ٿيا
هردم هيڪڙائي جي - ڀڪي ڀهه ڀيا
گوالا ماڻي سم سکه - جهڙي مري جيا
ڏيئي خبر ڪييا - رهن گوالا شانت صبر ۾

٤٢٧ـ طئي طمع کي ترڪ ڪري - ڪيا ساڌن سڌ
ووڪ ويرا ڪي ڪمت سمپدا - ساڌيائون ڀهه وڌ
موکيه اڇا رکي ڪري - ڇڏيائون رڌ سڌ

بُڌو الله ـ رهن گوالا شانت صبور ۾
سڀڪو مالڪ بيراڳر ـ ڏاڍون منجهه رنگ
ٻيو ڪو ڄاڻ ـ ڏاڍو لڳا رهي فنڪر
وڃايا وهڪ ـ ڇڏن جنگر اهنگر
گوالا سهي ٺهڪر ـ رهيا شانت صبور ۾
٢٢٩ـ عشق عمق اثبات ڪيا ـ سي آدهسي اوڏوت
ٻاري دردڙي ڪار سڀ ـ ڪيا دل دوت
رهيا صاف سڄاڳهه سي ـ ساڙي بهو ٻوت
ڏيا ڏيکاڻا اڃوت ـ رهي گوالا شانت صبور ۾
٢٣٠ـ عين عيو ڪڍي ڪري ـ صاف ڪيا دل
سائي سڳون سان ـ رهيا سي رل مل
گوالا بيرٻير ڪيا ـ آڻي ڇڏي اڙول
ٿيا پرپٽ پل ـ رهن شانت صبور ۾
٢٣١ـ فني فڪر ذڪر فنا جو ـ سائين ورتو ساٿ
ڪڍين تر لڳي ٿين ڪيا ـ گوالا اوڏا واٽ
هڻي سير سوشتي ـ ترڪ سڌڪين ٻاٽ
ڏيٺي سڀ ڪي ٻاٽ ـ رهن گوالا شانت صبور ۾
٢٣٢ـ قاف قدر ۾ ڄاڳر ـ سي سدا رهيا ساهي
ڪڍين تر ٻورب ٻڌ ۾ ـ سونهنا وسائي
سڪر تر سدا ساهيڙا ـ ڪري آرامي
گوالا مدامي ـ رهيا شانت صبور ۾
٢٣٣ـ ڪاف ڪيا ڪين ڪي ـ سهي ڪو آرام
ٿيا ڄاڳون نفذ مان ـ سو الصبرت ڌام
اٺي پهر الله ۾ ـ جهلمل ٿو ڌام
ٻڌي اڳر گام ـ رهن گوالا شانت صبور ۾
٢٣٤ـ ڪو ڪسا عرڻي ٻڌ ڳي ـ سائين ڪٿين ساٿ

اڪايا لوڪ ھ - ڪين ڇاڻايا ڇاڻ
ھرجاءِ ڏسي ھڪڙو - ٻاسي ڪيائون ٻاڻ
وسائي سو وڻاڻ - رھن گوالا شانت صبر ھ

۴۳۵- ڳاف ڳام اڳم جا - ٿيا سونھا سديا سي
ٻھتا ٻورن ٻد کي ڇاڻي جڳ ناسي
آتم ٻد اڏول ھ - ٿيا ويراڳي واسي
ڪٽي فند ڦاسي - رھن گوالا شانت صبر ھ

۴۳۶- ڳي ڳولھيائون ڳجھ سو - جتي ھو نہ ھيءَ
نڪو سڄ نہ چنڊ ڪو - نڪو گرمي سيءَ
نڪو تت پرڪرتي - نڪو ايش نہ جيءَ
اُتي پائي ٻيءَ - رھن گوالا شانت صبر ھ

۴۳۷- گھي گھوريائون گھر کي - ستگر تان ساري
جڏھن پھچاين ٻل ھ - ندي اُتاري
اُنٿي ٻھران سان - ٻت رھيا ٻاري
جئي کي جياري - رھن گوالا شانت صبر ھ

۴۳۸- ڱي ڄڱائي سڀ سان - ڪاھڙي سي ڪن
پرمارٿ ٻر اُھڪار سان - پريت لڳائي تن
ٻري سان ٻلو ڪري - پيائي وڏائون ٻن
رکي محبت من - رھيا گوالا شانت صبر ھ

۴۳۹- لام لاھوتي لڇڻن ھ - رھيا سداءِ لعل
پائي ٻورن ٻد کي - توڙيائون ٻو جال
سر سنتوش ويچار ھ - خوش رکياءِ خيال
نيھي ٿيا نھال - رھن گوالا شانت صبر ھ

۴۴۰- ممم مڏائي من کي - رھن شانت سروپ
سو ٻد پاتائون ٻل ھ - جو ٻد اگم انوپ
گوالا گھجھ اسرار ھ - رھي ٿيا ھڪ روپ

ٻائي شڌ سوروپ - رهيا شانت صبر ۾

٤٤١- تون نماڻا نت رهي - ڪيڏي خودي خيانت
آڻي اهڃ اگم جا - ٻڳائون سڀ ٻرانت
ماڻي سک سوروپ جو - رهيا مڌڀڄ ايڪانت
گوالا ٻائي شانت - رهڻ نت صبر ۾

٤٤٢- روڙ رڙ جهڙ ٻاجا ٻرهم جا - ٻاجو ٻڄائين
ڪٽيو سار سنسار مان - نرڳڻ گُڻ ڳائين
جت ڦت ڦڪڙي لوڪ جي - جهي سرچائين
الکم سين لڪائين - گوالا گم اگم جي

٤٤٣- واڳ وساري من کي - نانڪا نسنگم ٿيا
هوڪو ڏين حق جو - رهي ٻي ريا
انٽي ٻهر انيڪ ۾ - جوڳي رهڻ جيا
ڇڏي ٻڌ ٻيا - رهڻ گوالا شانت صبر ۾

٤٤٤- هي هيڪڙائيءَ ۾ - رهڻ سي ڀرپور
سم ڏٺائون سڀ ۾ - هرجاءِ هڪڙو نور
گوالا گم ٿي ٻاڻ ۾ - ٻڪڙيائون نجم نور
وڃائي انحد نور - رهڻ گوالا شانت صبر ۾

٤٤٥- الف آءُ تون ڪيڏي - سامي رهيا سم
ٿريا ۾ تد روپ ٿيا - ڪيڏي ڌرم وهم
ٻرڇي ٻاڻائون ٻل ۾ - گوالا ديس اگم
ماڻي خود خصم - رهڻ شانت صبر ۾

٤٤٦- ٻي ٻقيدي ٻار سان - ملي ٿيا تدروپ
جڏهن ڦوٽو ٻاڻيءَ سان ملي - رهي اگم انوپ
گهڙو آنتجي سون سان - رهي سون سروپ
تڏهن گوالا رهي اروپ - مليا الکم اروپ سان

ڪيهه ڏيهن

۴۲- پورين ڏيهن پورب ڏي - تا ڪاهڙي ڪاهين
لهس پڌهڻو لهڻ سان - تا جوڳي جالائين
ويراڳي ورهه جي - ڪڏهن ڪي ڪل ڏين
گوالا وڃيو گوندر رهن - رڻ ۾ رات رهن
پير ٿا پوءِ ڏ رهن - وڃن ڪاهيندا ڪاهڙي
۴۳- وڃن ڪاهيندا ڪاهڙي - پٽي ڏيهن پولائي
جاڙهي ڪوهين شيل جي - مٿي سر ساهي
لاڳاپا لوڪن جا - ڇڏ ياڻون سڀ لاهي
جهي سر چاهي - ڪڏياڻون گوالا گوندر گم جا
۴۴- ڪٽيو گوندر گم - تا تڏين ڏيهن ٿلن
پريم سڪ ويراڳ جا - هو پيالا پرپين
ساڄن سنڌيءَ سڪ ۾ - پل پل تا پڄن
راتول ساڻ رڃن - گوالا پري پورب ڏي
۴۵- پرنڌي پورب پار ڏي - ٽيا جو تين ڏيهن چڙهيا
عشق نڪتو غائب ڪري - عشبي علم پڙهيا
پرپوءَ سنڌي پريم ۾ - راتو ڏينهن رڙيا
جاذب ساڻ جڙيا - جوڳي گوالا جوءِ ڇڏي
۴۶- ڇڏي جوڳي جوءِ پريا - پار ۾ پنجابين ڏيهن
گنگا گوداوريءَ وڃيو - موهت وسائين ميڌهن
سوهر جي شبد سان - نانڪن لاتو نيهن
گوالا راتو ڏينهن - وڃن ڪاهيندا ڪاهڙي
۴۷- وڃن ڪاهيندا ڪاهڙي - ڇڏين ڏيهن ڇڏي
ڪاهوڙي خيال سان - ويا ڳجهي ڳالهه ڳنڍي
سڪرط پڄڻ پرپو لاءِ - آهي تات ٿنڌي
گوالا گر ڏني - تن پري سرڪي سڪ جي

۴۰۳- منهن ڏيهان سورن سان - ٻارڻ ٻوري ڪوڙن
لاٽين ٻار اندر - آڙ ڪاڙ لڳن
ڀڃن موڙ ملان - ڪنهن مان ڪين ڪير
گوالا گهر وڃن - ٻوڙائي وڃن

۴۰۴- اڃان ڏيهان اڳي ويا - سوڻي انهي ڏو
پنهنجي ٻئو ٿڳر ٻڌي پي - اڇي ٻڌوا ڪين ٿو
اڳهين آڏيس سنڌي - گهر ڏي ڏکيءَ ڳوه
گوالا ٻڌائي روه - وڃن ڪاهيندا ڪاڙ

۴۰۵- وڃن ڪاهيندا ڪاڙ - ٿي ڏاتون ڏيهان ٻول
پنهنجي ٻيهوس پورا - اندر لعل لعل
پاڻون پڙ ٻوڙن کي - ڪهڻا ڏاس گوال
ڪنهيو هر سنڀال - وڃن ڪاهيندا ڪاڙ

۴۰۶- ڏينهن ڏيهان ڏس - اڃن وڃائين هو
لاڏاڻون لڪي ٻر - سنڌو گوره گس
وڃي وٽ وڃائين - ٿي هو ڳين ڪنهيو جس
گوالا رهيو رس - وڃن ڪاهيندا ڪاڙ

۴۰۷- گهاريون ڏيهان ڪاڙي - وڏي ورهه وڏا
ڏيهاڙون سڀ سنڌ پاڻ - ليڪين لعل لڏا
ٻوٻوڙ سي اور ٻر - راڻو ڏيهان رڏا
ڪنهن نه ٻول ٻڌا - وڃن ڪاهيندا ڪاڙ

۴۰۸- وڃن ڪاهيندا ڪاڙي - ڪري ٻارهين ڏيهان اولي
صوبو شيل سنتوش سي - پاڻون سڀي سر هولي
ان کي سگر ستڪ سي - ڏئي لاهوتي لولي
گوالا ٿي گولي - وڃن ڪاهيندا ڪاڙي

۴۰۹- ڪري ارڪ تمع کي - ملها تيرهين ڏيهان ڏنام
وڃائي ورهه وڏيا - ان اهي ڏا آرام

پڙهي سبق سڪ جو - ڪهندا ويا ڪلام
گوالا آهيو غلام - وڃن ڪاهيندا ڪاهڙي

۴- جهڙي جو ڏهين ڏينهن - ٻائي وجود ڏاڙون ويراڳ
جنهن سنگ سنسار جو - سڀ لاهي ڇڏيا لاڳ
سدا رهن سر سي - ڪٽي ڏئيش راڳ
گوالا ٿي سڀاڳ - وڃن ڪاهيندا ڪاهڙي

۴- وڃن ڪاهيندا ڪاهڙي - يارهين ڏينهن پڄي
درد جو دوست در - اوريان حال اچي
آديسي اُن حال جي - ڪن ساري ٻات سچي
ڪڏهن نه ڪن ڪچي - ڳالهه ٻروچ جي ڳجهه جي

۴- ڳالهه ٻروچ جي ڳجهه جي - ڪن سو ٻارهين ڏينهن ساري
ائٺين پهر الک در - ڪن اهيو نيزاري
تن کي آتش اندر ۾ - برهه اچي ٻاري
گوالا گذاري - تن روئي رت ۾ راتڙي

۴- روئي گذاري راتڙي - تيرهين ڏينهن سامي
پڪاريندي پرڀات تن - ويٺي رئن نه وهامي
سنگرن جي شهد ۾ - رهيا محڪم مدامي
گوالا غلامي - ڪٽيو گهمن خوشيءَ سان

۴- ارڙهين ڏينهن الک جون - ڪي ڳالهيون ڳائين
روئو رت اکين مان - سي ويراڳي وهائين
پنهنجو جيءُ جانب ريءَ - جوڳي جلائين
گوالا گهوري ڏين - سارو سر صاحب تان

۴- اوڻهين ڏينهن انهن تي - عشق ڪيو آرو
اهو برهه اسيءَ جو - هٽڻ نٿي نغارو
ڌارڻ جيڏن تن ندا وڃن - اصل اوٻارو
گوالا تن سارو - پنهنجو پرين جو

٣٦٦- پنهنجو پنهنجو پرڏيهه جو - تن وڻن ويهڻ ڏينهن
روئن زار زار سي - جنهن ساوڻ وسي مينهن
رهن اڪيلا هت ۾ - جنهن گهوٽ ڪهڙ شينهن
لائو اهڙن لنهن - تن گوالا سانڍ ڳروهه جي

٣٦٧- ايڪهين ڏينهن ادب سان - ڪن سامي سڏائون
مالڪ موتي لعل سي - پنهنجي ڳل پائون
اڄ جو گهر الکر جو - ڏوري ڏٺائون
گوالا ڳالهائون - ڪٿهو گهمن خاڪ جهون

٣٦٨- ٻارهين ڏينهن ٻاهون ٻڌي - ڪڍيائون سڪ سمر
لڳهي ڪن سي ٻار ٻيا - جهاڳي سنهي جر
ڏوريندي ڏونگر ۾ - ڏوڙي ڏٺائون در
گوالا ڪن ڳڌر - سي آديسي الست جو

٣٦٩- تيرهين ڏينهن تماڙو - تن نيڻن مڇڻهان نير
ويراڳي ورهه وڌي - ڏوڙائي ڪيا فقير
ٻڙهي اکر اوم جو - سامي ٿيا سڌير
هي سو ڪميا ڪير - گوالا ڳڏيا گرسان

٣٧٠- چوڏهين ڏينهن چڪي ٻيا - گهوٽ وڏا گهائي
آڻ مان اسين ڪيڏي - اڏا وڏائون لاهي
وکر ويڙهن جو - ڪنهيو سامين سڏيائي
گوالا مڏهن پائي - ويڙا ويراڳي وجود ۾

٣٧١- پندرهين ڏينهن پرڏيهه سان - لائون لڏائون
محبت جي ميدان ۾ - ڳڏ پيالو پيتائون
اوم پرم اسيهه جو - هوڪو ڏنائون
گوالا ڳڏ پائون - روح اهڙي ريت سان

٣٧٢- سورهين ڏينهن ڇڪ پرم - ڪنهن حال نه هو اورڻ
مٿو وجهي موڻ ۾ - من پنهنجو موڙين

گوالا پاڻ ۾ پون ڪي - آرف ڏڪ ڇوڙين
وڙا آنڌ والارين - جڏهن لهايت ڏاڍ ڪا

٣٧- سڳا ڏهاڙين ڏيهون سڏائي ٿو - سامهي سج رڳن
جاڏ ڇاڏ ڪي ٻي ڌڻ ٿو - سڀ ويراڳي وڻن
اڇڻ ڪڍي ٻوڙڪا ٿو - لاهوتي لڙن
گوالا ڳم رهن - انهو ڏيهي اڳم ٿو

٣٧- الاڙهن ڏيهون الحد جون - ڪهون سامن سڳهون سر
وڄا لهندي وجود ٿو - لها ڇڻي پي ڇپر
وجهي ڏيهي اڳم ٿو - سا پيٺي بات ٻڌر
گوالا اڙڙي پڙ - رڻا رهن رنگ ٿو

٣٧- اوڙهن ڏيهون الدر ٿر - ڪٺي آڏيسين اوطاق
صبر سهل سدهوش جي - پوري سي پوشاڪ
انهن لالا اسڻي ڪڍجن - ڪري ويراڳي واڪ
ڪولي انهو طاق - گوالا ڳڏ پا گروه ڪي

٣٧- لهڻن ڏيهون لوڪڻي ٿو - رهيا پرهيز سان پورا
اڪنڌ جوت الڪ جي - ڏٺون نرمل ٿي نورا
ڪي ڪي گوالا ڪاهڙي - وڃن اُت سورا
ڏٺون ڏ ڏورا - پيهي لڏائون ٻاٽ ٿو

٣٧- آئي لاهوتي لڏ - پورب پڌ پري ٿيو
جڻي ذات ڏ بات ڪا - ليٺي اهو آئي اڏ
سڪ سدساري ڇڏ - ڏ گوالا ڳڏ جن گروه ڪي

٣٧- چڪندي پيٺي چڪ - ڪاڻهي وام چڪري ري
ڪيڏي ڏاڍي دل مان - هري پانڌه ڪ
اوڪن ڪان لون اڪ - ڏ گوالا ڳڏ جن گروه ڪي

٣٧- جن ڪي جاڳايو - گوالا سڀئي سڳروه
الدر پڌهڻو آڳر ٿر - تن چڪندي چڪايو

سوريءَ سرچاڙهيو - ماڻا ڪاٺ محبت جي

۴۸۰- ڇڪيندي ڇڪايو جن - تن ٻڌايو سمجهه ۾
اندران عاشق ايهڙا - اُن آڙهه ڪيو آئن
ٻرهوءَ ڪاٺ ٻڇن - گوالا اُرهه اگهر ۾

۴۸۱- ڇڪيندي جي ڇڪيا - وڍيا جي وڇن
محبت جي ميدان ۾ - لعل لڇن
ڪڏا ڪهن ڪڇن - رهن گوالا گهر گگن ۾

۴۸۲- ڇڪيو تا ڇڪن - ماڻا ڪاٺ محبت جي
اٿي ٻهر اندر ۾ - سي ڪاڙي ڪڍن
محبت رکي من - گوالا ڳڍيا گروءَ سان

۴۸۳- ڇڪي ٻيا ڇور ٿي - ڇڪن ڪهن ڇڏين
ٻسن ڪاٺ ٻرهوءَ جي - ٻاڙا ٿيون ٻڇن
سڪ جو سچ ٻڙهن - گوالا گهر ٿي ٻاٺ ۾

۴۸۴- ويراڳي ورهه ۾ - ڇڪي ڇوڙ ٿيا
واڇڙي ات ور لاءِ - ٻاسي ٻر ٻيا
ڇڏين سانڍ ڌليا - گوالا گهر ڪري ٻاٺ ڪي

۴۵۵- سوريءَ سڌا جي - ٻانگر ڪان ٻاسو ڪري
سچي ٻسٽاني ٻرهوءَ جي - وڃي ٻسندا سي
گهوريءَ رات گوال ڇوڙي - تن ڇڪيا لٽ ٻٽي
سڪ نه سمجهن سي - ڏاران ماڻا محبت جي

۴۸۶- اهي مل من ڏار - ته لهي اڄ اکين جي
هڪ ساعت مونڪان سهرين - ڪڍ ته ٿي توڻ ڏار
تو ٻاڇوون اهو ڪهر - اهي لهندو سار سنڀار
گوالا ساڻ ٻرنار - ڳڍج ته ڏونگر ڏکر لهي

۴۸۷- ڏونگر ڪهر ڪاڙهه - ڪٿي مٺي جي جهنڊڙي
گوندر ره گوال ڇوڙي - سڳر ڇاڙهوون ڇاڙهه

ڪري محب مهاڙ - اُڪارج اڏهن ڪي

۴٨٠- اُڪارج اڏهن ڪي - آهيان اڳاي عيبدار
مون مدد مشڪين جي - ڪر واهر وارئون وار
اهي ستگر سير مان - ٻيڙو ٻار اُڪار
آءٌ ماٺلي نار - ٻرڻي تو ڪي ٻيڙا

۴٨٩- جن ڪي سوڪي سڪ جي - ٻرئين ٻياري
سي رئن رت اکين مان - ٻيحد تا ٻاري
ويراڳ جي وجود ۾ - ٻره ٻاهر ٻاري
گوالا گذاري - تن روئي هردم راتڙي

۴٩٠- وڃو رات رسي - راڻو ملڪ رانوڙ ڏي
ڪري پياري نندڙي - ويٺيس مان نه مسي
ڪلڻ ۽ خوشي - گوالا پئي گم ٿيون

۴٩١- راڻا ڪري ماڻا - واهي ڪي نه وسار
ڪري مندايون معاف سڀ - گهايل سين تون گهار
ميون ڏي نه نهار - گوالا هن غريب جي

۴٩٢- راڻا تنهنجي رهاڻ ڪي - سڪندي ٿيا سال
ڏي تون درشن ڏهن ڪي - ڪري ٻلايون ٻال
نظر سان نهال - ڪر گوالا هن غريب ڪي

۴٩٣- راڻا تنهنجي رهاڻ ڪي - سڪان ٿي ڏينهن رات
تو بنا هڪ پل ٻي - ٻانيان ٿي سڪرات
تن ۾ اٿم تات - گوالا تنهنجي گڏڻ جي

۴٩۴- راڻا تنهنجي رهاڻ ڪي - سڪان ۽ ساريان
جانب تنهنجي جدائي ۾ - ٻاڻ ويٺي ڳاريان
ڏي درشن تون ڏهن ڪي - ته تتل دل ٺاريان
گڏجي گذاريان - گوالا گوندر گم ڪري

۴٩٥- برهت ٻاليه‌دس ٻرهو - مان اڏهن انڪال

وسار ڀولاهيءَ کي - مٺي جا ور وصال
اچي غريب گوال - اطر سارا ٿهال ڪر

٤٩٦- لڳ گهٽي ميري مٽيا - راڌڪي ڏال پريت
توڙون تنتي ناٿ ڪب - پي هو رن پرليت
مت گهٽي سڀ پڙ پيت - گوالا ماڪي آس سين

٤٩٧- مٽيا ميري لڳ گهٽي - پريت راڌڪي دي ڏال
توڙون تنتي ناٿ پريت - پيدائي جاءِ وشال
گوالا انت ڪال - تڃون نہ راڌڪي پريت مٺن

٤٩٨- پريت ميڏي اڙ گهٽي - توڙون تنتي ناٿ
مهٺا پديون دي مڌڪي - مٽيا روڪيو ڪاٿ
ذات راڌڪي تن ماٿ - وو گوالا بسري نا ڪهي

٤٩٩- ڌي پائين جوڳي تيان - تہ انحد ناد وڄاءِ
ٻائي مڌون مڙهيءَ ۾ - اکنڊ جوت جڳاءِ
روم روم ۾ رام جي - هردم هونگر هلاءِ
گوالا گر جي گگن ۾ - محبت ميخون وساءِ
پريت پڪي تون پاءِ - پل پل پلتي پيءَ سان

٥٠٠- جوڳيءَ کي جوڳ ۾ - ويا ڪشن ورهہ لڳهي
نهاري نرپاه ڏي - نہ ڪنهن کان دان منگي
ويراڳي ورهہ ۾ - وڏو ڀاڳ ونگي
گوالا من رنگي - رهيو هردم هيڪڙائيءَ ۾

٥٠١- جوڳيءَ ويٺي جوڳ ۾ - لنگهي جڳ ويا
ٻاهو ورائين نہ پوئتي - نہ پٺي ڪنهن پهر پيا
سورن سوز فراق ۾ - رهي لعل ٿيا
گوالا گم رهيا - هردم هيڪڙائيءَ ۾

٥٠٢- هردم هيڪڙائيءَ جو - جوڳ رکيو جوڳين
نہ ويڇا وشڻ کي وڃن - اڪي هو گهہ هو ڳين

جلايو تن جيءَ کي - درد جي دوکن
اھڙن اروڳين - گوالا ڳم ڪيو ھاڻ کي
٥٠- جو ڳين رکيو جوڳ - ھردم ھيڪڙائي جو
وشئہ سکہ سنسار جو - سي راتول ھائين روڳ
سدا رھن سجاڳ سي - ھلي نہ ھوڳين ھوڳ
گوالا رھي اروڳ - ڀاتو ڀورن ڀد کي
٥٠- ابناسي ڀد اصل ڪان - آھي اوڏو تن
رھن اليپ آڪاس جئن - موھيا ڪنھن نہ مَن
انئي ڀھر الک جي - ورھ منجھہ وتن
سدا ساڻ سڄن - گوالا گذارين گڏ جي
٥٠- سڄن ساڻ سنگ ٿيو - تن اوڏو لن اڄي
نہائين جئن نيھن ڍڪي - ٿيا سي ڪوڪ ڀڄي
رھيا لعل گوال چوي - راتول رات رجي
سدا ڪن سڄي - قدرت ڪاھل گر جي
٥٠- قدرت ڀورن گر جي - ڏسي ڪياءَ صبر
چنتا روڳ ڪڍي رھيا - انئي ڀھر اٿر
ڀائي گھر اگھر - گوالا رھن گيان ۾
٥٠- گھر گھر گھر ڇڏي جني - سو جھيو گھر اگھر
ڀائي برھم سوروپ - رھيا انئي ڀھر امر
گوالا ڀد اجر - ڀائي ڳم ٿيا ڳڳن ۾
٥٠٨- جو ڳيءَ ڪيو جھد سان - ڳڳن منجھہ ڳمن
چوڏھن لوڪ ڇڏي ڀري - لاتو ڏيان انن
ڪري من امن - گوالا ڀھتو ڀد کي
٥٠٩- ڏنو ڀدھنڀجي ھاڻ کي - سو جھي جنھن سرير
ڀائي ڀد ڀورن کي - سو وڃي ٿيڙو ويڙ
ڪڏھن نہ ٿيو دلگير - گوالا ڀائي گيان کي

٥١٠- ڇڏي تون ٻ ڊون - جوڳي جڙيا جڳديس سان
ويا ڏهن ولائت ۾ - جتي آڪاس نہ ڌون
گوالا ڇڏي ھان ڊون - ڀيٽا ڀد نرٻاڻ کي

٥١١- ڀيٽا ڀد نرٻاڻ کي - جوڳي جاڻ ڇڏي
وڃي اگم ديس ۾ - رهيا انيو گهر اڏي
گوالا ٻاڻ گڏي - سم تيا سک سوروپ ۾

گوال شلوڪاولي سمپورڻ

اوم شانتي اوم شانتي اوم شانتي

Printed by Bherumal Shewakram Samtani
at the 'AMAR' (Elec.) Printing Works, Chhodki Lane,
Shahi Bazar, Hyderabad Sind.
& Published by Swami Gual lal Prem Prakash
Fuleli, Hyderabad Sind.

هن وقت هيٺيان پستڪ تيار آهن

ستہ شري سوامي ٽيئونرام جن جا

امراپور واڻي گرمکي	٠-٦-٠
امراپور واڻي سنڌي	٠-٥-٠
امراپور واڻي سنڌي ۽ هندي	٠-٢-٠
مڪت مڻي مالا هندي	٠-١-٠
شري آديش سنڌي ۽ گرمکي	٠-٥-٠
مڪت سنڌو گرمکي	٠-٨-٠

سوامي گوال لعل جن جا

آتم پرڪاش گرمکي	٠-١٠-٠
پهرين مڪتاولي ڀاڱو پهريون گرمکي	٠-٢-٠
پهرين مڪتاولي " ٢ "	٠-٣-٠
پهرين مڪتاولي " ٣ "	٠-٤-٠
پهرين مڪتاولي سنڌي ۽ هندي	٠-٤-٠
پنڊ برهمنڊ جو گيان سنڌي ۽ گرمکي	٠-١٢-٠
پنڊ برهمنڊ دو گيان هندي	١-٠-٠
گوال سلوڪاولي سنڌي ۽ گرمکي	٠-٤-٠
بال بوڌ سکيا سنڌي ۽ هندي	٠-١-٠
ڀاون اکري سنڌي گرمکي ۽ هندي	٠-١-٠
ڀاڳ امرت ٻڌي گرمکي ۽ هندي	٠-٢-٠
گوال جماولي گرمکي ۽ هندي	٠-٢-٠

گوال يوڳ مالا هندي ٠-٢-٠

صحرفي هندي ٠-١-٠

گوال آنند مالا هندي ٠-١-٠

گوال امرت ساگر هندي ١-٠-٠

برهم بوڌڪ پوڙيا هندي ٠-٠-٦

گوال پشپاولي گرمکي ٠-٤-٠

جيون چرتر پوجير پتا ۽ پوجير ماتا جو ٠-١-٠

سوامي سرواننڌ جن جا

ڪٿا چوڙالا راجا شڪر ڏوم جي گرمکي ٠-٦-٠

سوامي گرمکداس جن جا

گرمکم پچن مالا سنڌي ۽ گرمکي ٠-٥-٠

من موهن پچن مالا گرمکي ٠-٢-٦

سوامي بسنت رام جن جا

ڪٿا مدالسا ۽ راجا نرموهي گرمکي ٠-٢-٠

سوامي نرملداس

نرمل وچن گرمکي ٠-١-٠

کل پرڪرڻ ٠-١-٦

سوامي سيتلداس جن جا

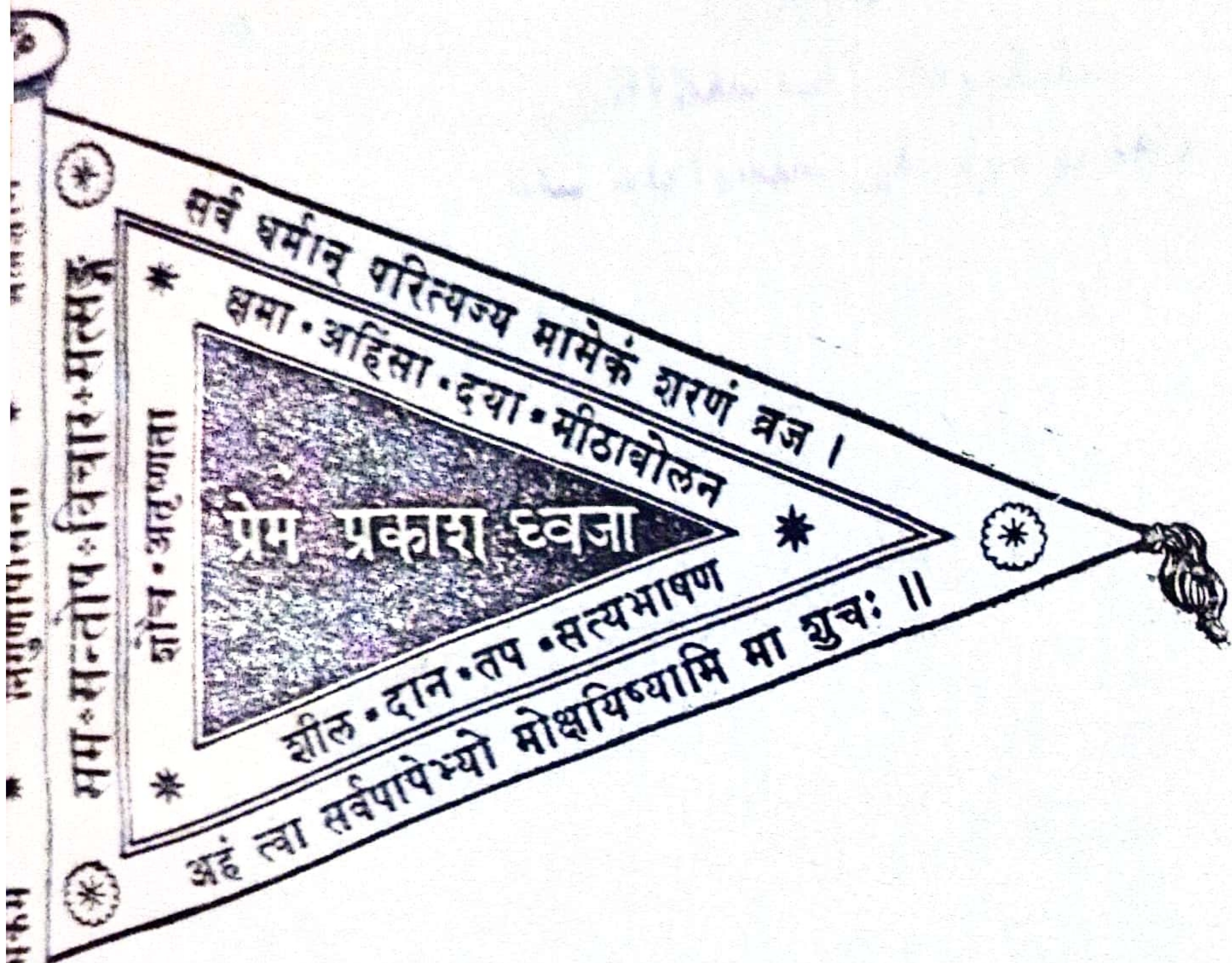
پريم پرڪاش پال بوڌ هندي ٠-٠-٦

پربون پستڪ هندي ٠-٢-٠

وشوس پدار گرمکي ٠-٣-٠

سوامي رام پرڪاش جن جا

رام پدماولي گرمکي ٠-٢-٠

ڪتاب ملڻ جا هنڌ

١. ٽنڊو آدم امراپور دربار پريم پرڪاش آشرم

٢. حيدرآباد پريم پرڪاش آشرم ڦليلي

٣. ڪراچي نيو بندر روڊ پريم پرڪاشي آشرم

٤. سنڌ جي مشهور پستڪالين وٽان ملي سگهندا